

Giới thiệu Ngộ Nhận

Thể loại : HE, tra nam, nam nữ tự ngược nhau, hợp đồng hôn nhân

Một mẫu truyện ngắn do chính tay mình viết <3

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Sở Nguyệt nghe thấy tiếng động, cô lơ mơ mở mắt

Bóng hình cao lớn của người đàn ông đập vào mắt cô, anh đang thay đồ. Sở Nguyệt khó khăn ngồi dậy, cô lên tiếng

"Mạc Phong, anh muốn đi đâu vậy? "

Từ Mạc Phong ngoái đầu lại nhìn cô

"Đã làm em tỉnh sao? "

Sở Nguyệt nheo mắt nhìn anh, đã khuya như vậy rồi anh còn đi đâu chứ?

"Mạc Phong, đã nửa đêm rồi. Anh còn đi đâu? "

Từ Mạc Phong cài xong cúc áo sơ mi cuối cùng. Anh tiến lại gần cô, hôn nhẹ lên trán cô

"Nguyệt Nguyệt, em đang mang thai. Nằm xuống ngủ tiếp đi, được không? "

Sở Nguyệt lắc đầu

"Vậy anh cho em biết đi, anh muốn đi đâu? "

Từ Mạc Phong cầm lấy tay cô, vân vê an ủi. Giọng nói rất ôn nhuận

"Nguyệt Nguyệt, Mộc Tuyết cần anh. Cô ấy đang bị bệnh, anh cần qua xem cô ấy "

Sở Nguyệt tròn tròn mắt, chồng cô thế mà nửa đêm muốn bỏ cô để đi với người đàn bà khác. Cô đang mang thai ở tuần thứ 24 bụng đã to lên thấy rõ. Cô khó hiểu nhìn anh

"Mạc Phong, dù bây giờ em đã có thai. Anh vẫn không quên được cô ta? "

"Anh xin lỗi ... "

Sở Nguyệt lòng đau như dao cắt. Trái tim rỉ máu không ngừng, cô yêu anh, yêu đến điên dại. Tại sao trong lòng anh cứ mãi nhớ nhung cô ta? Cô cầm tay anh đặt lên má mình. Nước mắt tuôn rơi

"Mạc Phong, coi như em xin anh được không. Coi như nể mặt con chúng ta, đừng đi mà "

Từ Mạc Phong rút tay ra, anh đứng dậy. Coi lời nói của cô như hư không. Anh bỏ lại cho cô một câu, ngữ khí của anh đã lạnh đi phần nào

"Sở Nguyệt, cô yên thân ở nhà mà sinh con đi. Chuyện của tôi, cô không có quyền quản "

Sở Nguyệt vội vàng sóc chân ra, cô chạy lại chỗ anh. Nút vạt áo anh lại

"Mạc Phong, anh đáp ứng em lần này thôi. Đừng đi mà, em xin anh "

Sở Nguyệt đã vứt bỏ mọi tôn nghiêm. Cô chưa bao giờ thảm hại như thế này

Từ Mạc Phong nhíu mày, anh gằn giọng

"Buông ra "

Sở Nguyệt cắn răng, nhất quyết không buông

" Buông ra "

Tiếng của anh lại vang lên lần thứ hai. Sở Nguyệt nhắm mắt lại, tay vẫn giữ chặt vạt áo anh

Từ Mạc Phong tức giận, đôi mắt ánh lên vẻ khát máu. Anh cầm tay cô, lập tức đẩy một cái. Từ Mạc Phong quay đầu bước đi, một cái cũng không quay lại nhìn Sở Nguyệt

Sở Nguyệt chỉ cảm thấy cả người nhẹ tênh. Sức của cô đương nhiên không thể đem so với anh được. Cả người cô đập xuống sàn nhà lạnh lẽo. Đau đớn lan ra khắp cơ thể

Sở Nguyệt sợ hãi, cô ôm bụng kêu ái oan

" Con tôi, con tôi. Ai cứu con tôi với "

Dòng nước ối từ thân dưới bắt đầu tràn ra, kèm theo một chút máu

Người giúp việc nghe thấy tiếng kêu của cô. Thiếu gia vừa ra ngoài, phu nhân rốt cuộc bị sao mà kêu la thảm thiết như vậy. Bà chạy lên lầu, một cảnh tượng khiến bà hoảng hốt

Sở Nguyệt nằm dưới sàn nhà, bọc nước ối vỡ ra. Cô bất tỉnh nhân sự

...

Bệnh viện phụ sản Nhân Ái

Phòng cấp cứu vẫn một đèn sáng đỏ rực. Sở Nguyệt vào thời khắc đó như đi dạo qua một vòng âm phủ. Cô đau đến bất tỉnh nhân sự

Người giúp việc lúc đưa cô đến bệnh viện thì gọi ngay cho Từ Mạc Phong

Nhưng anh đã tắt máy

Trải qua 4 tiếng đồng hồ trong phòng phẫu thuật. Sở Nguyệt cuối cùng cũng được đẩy ra. Sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy

Sở Nguyệt sinh non ở tuần thứ 24. Đứa bé quá yếu, hiện giờ đã được đưa vào lồng kính dưới chế độ chăm sóc đặc biệt

4 tiếng sau thuốc mê đã hết tác dụng. Sở Nguyệt tỉnh lại, cô vô thức đưa tay sờ lên bụng. Cô nhận thấy bụng mình đã xẹp xuống. Con cô đâu rồi? Nó đâu rồi?

Cô y tá đứng bên cạnh đang thay ống truyền nước biển, thấy cô đã tỉnh lại. Cô y tá liền mỉm cười

" Cô tỉnh lại rồi "

Sở Nguyệt không quan tâm đến thứ gì nữa. Nỗi đau dưới hạ thân bắt đầu truyền tới. Cô chỉ quan tâm con cô thôi

" Con tôi đâu rồi? "

Cô y tá cố ý trấn an cô

" Cô đừng quá kích động, cơ thể cô vẫn còn yếu. Cô đã bị sinh non ở tuần thứ 24, đứa bé đang ở phòng chăm sóc đặc biệt "

Sở Nguyệt thần thờ, cô sinh non sao? Trước đây cô có tìm hiểu, sinh non rất nguy hiểm. Đứa bé đa phần là chết, còn nếu may mắn sống sót cũng để lại di chứng. Sở Nguyệt đau lòng, nước mắt cứ thế trào ra. Cô nghẹn ngào hỏi cô y tá

" Tôi có thể gặp đứa bé không? "

Cô y tá đắn đo suy nghĩ, sau đó mới trả lời cô

" Có thể cô sau ca phẫu thuật vẫn còn rất yếu. Tôi nghĩ lúc này cô không thể gặp nó được "

Sở Nguyệt gật đầu, cô rất muốn gặp con. Nhưng nỗi đau dưới hạ thân cứ kêu lên âm ỉ. Cô bây giờ mới để ý, nỗi đau dưới vết mổ đang dày vò cô. Không những nỗi đau về thể xác

Còn cả ...

Nỗi đau trong lòng

HẾT CHƯƠNG 1

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Từ Mạc Phong mãi đến sáng mai mới nhận được tin nhắn từ người giúp việc. Anh không ngờ lại làm cô sinh non, chẳng phải lúc đó anh chỉ đẩy một cái nhẹ thôi sao?

Từ Mạc Phong dĩ nhiên có chút áy náy với hành động của mình. Sau khi nhận được tin nhắn liền chạy đến bệnh viện. Mộc Tuyết tức đến điên người, nhưng vẫn làm ra vẻ dịu dàng đòi đi theo anh

Lúc Từ Mạc Phong và Mộc Tuyết vào đến phòng bệnh của Sở Nguyệt. Có lẽ cô vừa mới tỉnh dậy, nỗi đau ở dưới hạ thân hành hạ cô suốt đêm. Cô khó khăn lắm mới ngủ được

Sở Nguyệt nhìn thấy Mộc Tuyết và Từ Mạc Phong đi vào thì cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ cất giọng nhàn nhả

" Anh tới đây làm gì? "

Từ Mạc Phong nhìn thoáng qua gương mặt cô. Thần sắc cô có vẻ không tốt lắm, cô đã đau lắm sao?

" Con tôi đâu? "

Sở Nguyệt cười khẩy, anh lại có thể hỏi câu đó một cách nhẹ nhàng như vậy. Từ Mạc Phong, anh không biết ngượng à?

" Con nào của anh? Đứa bé là con của một mình tôi "

" Sở Nguyệt, cô đừng quá đáng "

Mộc Tuyết cảm thấy bầu không khí bỗng căng lên. À ta đương nhiên phải diễn vai hiền dịu trước mặt anh. À lên tiếng hóa giải bầu không khí trong căn phòng

" Mạc Phong, có lẽ chị Sở Nguyệt cũng là do giận quá hóa thẹn. Anh ra hỏi bác sĩ là biết mà, để chị ấy cho em chăm sóc là được rồi "

Từ Mạc Phong nhíu mày liếc qua ả, giọng nói bỗng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều

" Chỉ có Tuyết nhi hiểu chuyện "

Dứt lời, anh liền đi ra ngoài

Mộc Tuyết bỏ lớp mặt nạ khi nãy ra, cô ta cười quỷ dị

" Chị có đau lắm không hả? "

Sở Nguyệt đưa mắt dán lên thân hình đầy đà của cô ta. Con người này thay đổi nhân cách nhanh thật. Mới đó còn chị chị em em, trong chớp mắt đã buông lời mỉa mai cô

" Tôi có đau không thì liên quan gì đến cô? "

Mộc Tuyết giờ giọng nói ồ ạt ra

" Người ta chỉ hỏi thăm chị thôi mà, chị làm gì mà gắt như vậy chứ? "

Sở Nguyệt khinh bỉ nhìn cô ta

" Cô học ở học viện sân khấu điện ảnh à? Sao diễn kịch tốt tới như vậy. Chắc chắc, à mà quên, loại người như cô thì ăn học cái gì. Em gái nhỏ của cô làm một đêm được bao nhiêu tiền hả? "

Mộc Tuyết giận đến đỏ mặt tía tai

" Cô ... cô dám "

Ả lại liếc nhìn ra phía cửa, thấy anh đang chuẩn bị trở về. Mộc Tuyết tiến lại bên giường bệnh của cô

Trong khoảnh khắc cánh cửa mở ra, ả nghiêng người ngã ra đằng sau. Lập tức cả cơ thể nằm bẹp xuống sàn nhà

Sở Nguyệt ở bên cạnh thu hết mọi hành động của ả vào mắt. Cô không nói bất kỳ thứ gì, ánh mắt nhàn hạ như đang xem kịch hay

Từ Mạc Phong vừa bước vào phòng đã thấy cảnh này. Anh chạy lại đỡ Mộc Tuyết, ả ta nước mắt giàn giụa, không ngừng kể lể

" Hic, em chỉ muốn hỏi thăm chị ấy. Ai ngờ ... ai ngờ chị ấy lại đây em "

Từ Mạc Phong ôm cô ta vào lòng, anh dỗ dành cô ta, anh lên giọng chất vấn Sở Nguyệt

" Sở Nguyệt, là cô đẩy cô ấy? "

Vết thương trong lòng Sở Nguyệt lại rỉ máu, cô cố gắng ngăn dòng nước ấm vốn đã phải chảy ra

" Ủ, là tôi đấy "

Từ Mạc Phong đi đến bên cạnh cô, bàn tay gơ cao muốn tát cô. Nhưng bàn tay đó không hạ xuống, nó cứ giữ mãi ở không trung. Từ Mạc Phong cũng không biết vì sao anh không thể xuống tay với cô được

Sở Nguyệt khó khăn đứng dậy, vết thương của cô vẫn còn rất đau. Cô đi đến trước mặt anh, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh

" Tát đi "

Từ Mạc Phong bị cô làm cho bất ngờ, cô ... đang làm gì vậy?

Sở Nguyệt nắm lấy cánh tay của anh, cô lôi bàn tay anh muốn để nó tát vào mặt mình. Từ Mạc Phong vội vàng rút tay về, anh cup mắt xuống, âm trầm cất tiếng

" Đủ rồi "

Mộc Tuyết bị một màn này của anh làm cho lóa mắt. Sao anh không đánh Sở Nguyệt? Cô vốn bày ra trò này để anh động tay động chân với Sở Nguyệt cơ mà

Sở Nguyệt cười chua xót, cô nhìn anh bằng ánh mắt ai oán

" Anh không dám đánh à? Thế tôi làm như vậy thì sao? "

Sở Nguyệt đi lại chỗ Mộc Tuyết, đập cô ta một cái. Mộc Tuyết bị cô đập một phát liền kêu lên

Từ Mạc Phong cả người toát ra khí âm lãnh đến đáng sợ, ngữ khí lạnh tanh

" Sở Nguyệt, đừng tưởng tôi không dám làm gì em "

Sở Nguyệt mồm mép đánh đá, cô nhất quyết không chịu thua. Cô chính là muốn gây chuyện đấy

" Sao nào? Anh làm gì tôi, anh có ngon thì đánh chết tôi luôn đi "

HẾT CHƯƠNG 2

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Từ Mạc Phong nhìn thấy vẻ kích động của cô. Từ khi nào mà cô trở nên như vậy? Sở Nguyệt mà anh biết trước đây luôn rất dịu dàng. Hoàn toàn không có dáng vẻ như bây giờ. Dáng vẻ này của cô, là lần đầu tiên anh thấy

Từ Mạc Phong không thêm đoái hoài tới cô nữa. Anh tiến lại bế Mộc Tuyết đứng lên. Ả ta như một con búp bê bị rách, hoàn toàn mất hết sức lực mà dựa vào lòng anh

Sở Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng chua xót vô cùng. Vòm ngực của anh chặc ầm lấm nhĩ? Nhưng nó vĩnh viễn cũng không thuộc về cô. Cô rất ghen tị với Mộc Tuyết, à ta sao có thể thoải mái dựa vào lòng anh như vậy ...

Từ Mạc Phong liếc nhìn cô bằng ánh mắt u ám, anh cất giọng cảnh cáo

" Sở Nguyệt, lần này tôi bỏ qua cho cô. Nếu lần sau cô còn làm hại tới Tuyết nhi thì đừng trách tôi nhẫn tâm "

Tuyết nhi sao? Nghe thân thiết quá nhỉ. Phải rồi, anh cũng từng gọi cô là Nguyệt nhi mà. Tiếng " Nguyệt nhi " này nghe mới êm tai làm sao. Chỉ tiếc, có lẽ anh sẽ không bao giờ gọi cô là Nguyệt nhi nữa

Sở Nguyệt ậm ờ cho qua, cô thần nhiên như chưa từng có chuyện gì. Cô làm ra vẻ vô tình như vậy, thật ra trái tim sớm đã bị anh bóp nát từ lâu

Lúc Từ Mạc Phong và Mộc Tuyết chuẩn bị rời đi thì có một vị bác sĩ cùng cô y tá bước vào

Vẻ buồn thảm đạm trên gương mặt vị bác sĩ. Ông nhìn thoáng qua Mộc Tuyết đang được Từ Mạc Phong bế trên tay. Người này không phải là chồng của thai phụ sao? Sao trên tay lại bế người phụ nữ khác. Tuy ông có rất nhiều nghi vấn nhưng cũng không tiện hỏi. Ông cuối gập người

" Xin chia buồn với gia đình. Đứa bé đã trút hơi thở yếu ớt cuối cùng của mình trong lòng kính. Bé sinh non ở tuần thứ 24, vì thế nên quá yếu. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, xin gia đình hãy nén đau thương "

Sở Nguyệt cứng đờ người, không! Nhất định là cô đang nằm mơ. Chỉ là mơ thôi, tỉnh dậy rồi mọi chuyện sẽ tốt lên mà. Con của cô, đứa bé cô mang nặng đẻ đau. Cô còn chưa kịp nhìn thấy mặt nó. Cô đã bao nhiêu lần tưởng tượng ra viễn cảnh ngày hôm nay. Không ngờ nó lại đau thương đến tột cùng. Nó không thể bỏ cô mà đi được. Ở nhà cô mua rất nhiều quần áo cho con, cả những đồ chơi nữa. Con của cô, cô còn chưa được ôm nó vào lòng. Cô còn chưa được đặt tên cho nó ...

Sở Nguyệt đưa hai tay ôm đầu, cô hét lên

" Không "

Tiếng hét thê lương vang vọng căn phòng. Sở Nguyệt nhìn thấy có ai đó chạy lại đỡ cô. Sau đó cơ thể cô nằm gọn trong một vòng ôm rắn chắc

Từ Mạc Phong trong thời khắc đó đã thả Mộc Tuyết xuống. Anh theo bản năng chạy lại đỡ cô. Anh hối hận rồi, anh hối hận rồi. Đáng lẽ khi đó anh không nên đẩy cô. Đáng lẽ anh không nên bỏ cô mà đi. Anh đã gián tiếp giết hại đứa con đầu lòng của mình

Từ Mạc Phong ôm chặt lấy Sở Nguyệt. Nguyệt nhi, xin lỗi em, anh sai rồi. Là anh mù quáng, là anh ngu ngốc, là anh nhu nhược. Sở Nguyệt chỉ cảm thấy có một giọt nước âm rơi xuống mặt mình. Cô nhanh chóng chìm dần trong vô thức

Vị bác sĩ nhìn thấy tình cảnh éo le này, trong đầu ông cũng ong ong

Mộc Tuyết bị anh lơ đi, à ta cố tình xích lại chỗ anh. À kéo áo anh, giọng nói nũng nịu

" Mạc Phong, người ta đau quá à "

Từ Mạc Phong cảm thấy à ta rất phiền phức. Anh quát lớn

" Cút "

Mộc Tuyết bị anh dọa sợ, à sùi sụt

" Hic, Mạc Phong, anh ... anh "

Từ Mạc Phong hất tay à ta ra, anh lại quát vào mặt à

" Cô mau cút đi, nếu không phải tại cô thì con tôi và Sở Nguyệt cũng đã không mất "

Mộc Tuyết như bị ai rút hết máu, à xanh mặt, à hình như đã thấy hết đau rồi. Mộc Tuyết nhanh chóng cầm túi xách, sau đó liền khuất dạng sau cánh cửa bệnh viện

...

Ánh nắng nhẹ chiếu lên khuôn mặt của cô gái nằm trên giường bệnh. Sở Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Từ hôm qua tới giờ gương mặt cô không có một tí sắc hồng nào

Từ Mạc Phong gục bên giường bệnh của cô, anh lúc này cũng mới mở mắt. Thấy cô đã tỉnh lại, đôi mắt anh lộ rõ vẻ vui mừng

" Nguyệt nhi, em tỉnh lại rồi "

Sở Nguyệt vừa nghe thấy anh gọi cô là gì? " Nguyệt nhi " sao? Cô chưa bao giờ cảm thấy một tiếng Nguyệt nhi này lại xa vời tới vậy. Nó dường như

không còn dành cho cô nữa ...

Sở Nguyệt muốn ngồi dậy, cả người cô toàn thân đau nhức. Từ Mạc Phong thấy cô muốn ngồi dậy liền đỡ cô

Sở Nguyệt dựa vào đầu giường, cô đưa mắt nhìn anh

" Chát "

Cái tát của Sở Nguyệt rơi xuống ngay ngắn trên khuôn mặt của Từ Mạc Phong. Dưới vế mặt ngơ ngàng của anh, Sở Nguyệt ra tay không một chút nề tình

HẾT CHƯƠNG 3

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Gò má Từ Mạc Phong trở nên hồng rất vì cái tát của cô. Anh là lần đầu tiên bị phụ nữ đánh. Có lẽ là trước đây, bất kỳ người phụ nữ nào dám đánh anh. Anh sẽ khiến người đó sống không bằng chết. Nhưng đối với Sở Nguyệt, cô đã trở thành ngoại lệ đầu tiên và cũng là duy nhất. Khuôn mặt anh hằn lên năm dấu tay của cô

Sở Nguyệt run run nhìn bàn tay mình, cô ... vừa đánh anh sao? Cô không biết tại sao mình lại đánh anh. Chỉ là, khoảnh khắc nhìn thấy anh. Trong lòng cô lại đau nhói vô cùng, cô chỉ muốn đánh chết anh đi

Sở Nguyệt ra sức đẩy anh, cô hét lên. Dòng nước mắt cũng men theo góc cạnh khuôn mặt mà tràn ra

" Anh biến đi, tôi không muốn nhìn thấy anh. Mau cút đi "

Từ Mạc Phong nhìn cô như vậy, ánh mắt đau thương tột độ. Sở Nguyệt, anh đã làm em tổn thương đến mức nào chứ? Anh dang đôi tay rộng lớn của mình, ôm thật chặt cô vào lòng. Mặc cho cô cào cấu lên bá vai anh như thế nào. Từ Mạc Phong cũng không buông, có một khoảnh khắc nào đó. Anh nghĩ rằng chỉ cần buông lỏng cô ra, cô sẽ bỏ anh mà đi mất

Sở Nguyệt không ngừng đánh anh, cào anh, cô cắn vào vai anh tới mức rỉ máu. Sở Nguyệt vừa khóc vừa oán

" Từ Mạc Phong, anh trả con cho tôi, trả con cho tôi. Nó có tội tình gì, tại sao, tại sao anh lại giết nó "

Từ Mạc Phong không nói lời nào, anh hết như bao cát để cô trút giận. Ai nói anh không yêu con, anh đau lắm chứ. Nhưng có lẽ sự tự trách cùng hối hận đã dẫn đến sự đau đớn. Anh biết lỗi rồi, anh biết mình sai rồi

" Từ Mạc Phong, anh giết tôi luôn đi. Giết tôi đi "

Sở Nguyệt cứ dựa vào anh mà khóc, cô khóc đến khi ngất đi. Nỗi đau mất con, là nỗi đau bất tận, nỗi đau này theo cô dai dẳng đến cuối đời ...

.....

Gió khẽ thổi xuyên qua kẽ lá, dưới bóng cây cổ thụ, thời gian như ngưng đọng. Sở Nguyệt thần thờ, cô cup mắt xuống. Nước mắt dường như đã cạn, sao có thể tiếp tục khóc?

Trên tay Sở Nguyệt là hủ tro cốt, lúc bác sĩ hỏi cô muốn đem chôn hay hỏa táng. Cô đã chọn hỏa táng, cô nghĩ rằng hình thức hỏa táng sẽ giúp con ra đi thanh thản hơn

Con à, kiếp này chúng ta có duyên làm mẹ con, chỉ tiếc ông trời trêu ngươi. Con hãy sớm đi đầu thai, tha thứ cho những tội nghiệt của ba mẹ con nhé

Sở Nguyệt thả hủ tro cốt xuống chiếc hố đã được đào sẵn. Từ Mạc Phong bước đến, anh ra tay lấp hố lại

Đưa con đầu lòng của hai người ... sinh mạng nhỏ ấy cứ thế mà ra đi

Sở Nguyệt quay qua nhìn Từ Mạc Phong. Lòng cô đối với anh đã sớm nguội lạnh

Cô yêu anh, rất yêu anh, nhưng đi song song với tình yêu đó là sự hận thù. Giữa anh và cô luôn có một vết thương vô hình, mãi mãi cũng không thể chữa lành. Cô khẽ bật ra từng chữ, giọng điệu nghe thanh thản vô cùng

" Chúng ta ... ly hôn đi "

Từ Mạc Phong sững sờ, anh không ngờ cô lại nói ra câu này

" Tại sao? "

Sở Nguyệt mỉm cười lắc đầu, một nụ cười bi. Đến bây giờ mà anh vẫn chưa hiểu sao?

" Em mệt lắm rồi, chúng ta ... hãy buông tha cho nhau đi. Hãy xem ly hôn là một hình thức giải thoát cho cả hai. Không phải anh yêu Mặc Tuyết sao, ly hôn rồi, anh có thể đường đường chính chính ở bên cô ấy "

Từ Mạc Phong nắm lấy bà vai cô, anh một mực chối bỏ

" Không, Nguyệt nhi, anh yêu em. Trước giờ chỉ yêu mỗi mình em "

Đáy lòng Sở Nguyệt bỗng rung động, anh yêu cô sao? Nhưng ... lời yêu này nói ra có phải đã quá muộn rồi không?

" Từ Mạc Phong, đã quá muộn rồi "

Từ Mạc Phong lắc đầu lia lịa, cô không thể rời xa anh được. Anh không cho phép cô rời xa anh

" Nguyệt nhi, không có gì là quá muộn cả. Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, rồi chúng ta sẽ có những đứa trẻ khác. Nguyệt nhi, tin anh lần này nữa, có được không? "

Trái tim Sở Nguyệt bị rung động mạnh vì lời nói của anh. Bắt đầu lại từ đầu sao?, đúng vậy, không có gì là quá muộn cả. Cô không thể chối bỏ rằng bản thân mình yêu anh đến kiệt quệ ... Cô có nên tin tưởng anh thêm một lần nữa không. Liệu rằng, họ có hạnh phúc được nữa hay không?

Trong lúc Sở Nguyệt đang phân vân suy nghĩ

Có một giọng nói của đàn ông mang theo một chút lạnh nhạt vang lên trong không trung

" Sở Nguyệt, đã lâu không gặp "

Sở Nguyệt theo bản năng, cô nheo mắt nhìn về phía phát ra giọng nói. Bóng hình này ... sao lại quen thuộc đến thế nhỉ?

HẾT CHƯƠNG 4

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Dưới tán cây cỏ thụ, bóng hình người đàn ông càng thêm mờ ảo

Sở Nguyệt thừa nhận rằng bóng hình này rất quen thuộc, cô dường như đã thấy ở đâu đó. Dưới lớp sương mờ trên mí mắt cô, khuôn mặt người đàn ông ấy dần hiện ra. Anh ngồi trên bãi cỏ, bàn tay gảy đàn guitar. Mái tóc phấp phới dưới ánh mặt trời. Nụ cười sáng khoải tô điểm thêm cho bức tranh hoài ức hoàn mỹ

Sở Nguyệt cả kinh, cô kinh ngạc mà thốt lên

" Kỳ Viễn... "

Người đàn ông mang tên Kỳ Viễn tiến lại gần cô. Anh đưa tay chỉnh lại lọn tóc cô, giọng nói nhẹ tênh

" Sở Nguyệt, không ngờ em còn nhớ anh "

Từ Mạc Phong đứng một bên, nét mặt sa sầm xuống. Cái tên này là ai? Tự nhiên chạy lại ân ái ái với vợ anh. Từ Mạc Phong lại gần, anh đứng chắn trước mặt cô

" Anh là ai? "

Kỳ Viễn lúc này mới liếc nhìn qua anh, nụ cười trào phúng hiện lên trong đáy mắt

" Anh là chồng của Sở Nguyệt? "

" Ừ, thì sao? "

Kỳ Viễn ý cười trên khóe môi càng thêm nồng đậm

" Tôi nghe nói anh vừa làm Sở Nguyệt sinh non. Loại như anh có đáng làm chồng của cô ấy không hả? "

Từ Mạc Phong không khỏi cười lạnh, biểu cảm lộ rõ vẻ ngông cuồng

" Tôi có xứng đáng làm chồng của cô ấy hay không. Cũng không tới lượt anh phán xét "

Sở Nguyệt đứng đằng sau tấm lưng anh, cô tro mắt nhìn hai người đàn ông chiến tranh lạnh. Sở Nguyệt không chịu nổi nữa, cô xen vào giữa hai người, nhú mày lên tiếng

" Hai anh cãi nhau cái gì? Tôi còn chưa lên tiếng mà? "

Sở Nguyệt vừa nói xong lại quay qua hỏi Kỳ Viễn. Để mặc Từ Mạc Phong ôm một bình giấm chua lè

" Kỳ Viễn, tại sao anh lại về nước vậy? "

Kỳ Viễn mỉm cười ôn nhuận, ánh mắt thâm tình nhìn Sở Nguyệt

" Sở Nguyệt, anh muốn theo đuổi em thêm một lần nữa "

Sở Nguyệt mở to mắt, há hốc mồm. Kỳ Viễn đúng là từng theo đuổi cô. Không những theo đuổi, mà còn theo đuổi tận 2 năm trời. Chỉ tiếc lúc ấy Sở Nguyệt ngây thơ, luôn xem anh là anh trai. Hai người lúc ấy chỉ có thể nói là dừng lại ở mức độ " friendzone ". Kỳ Viễn là mẫu bạn trai lý tưởng số một trong trong mắt các bạn nữ, phải nói số lượng nữ sinh mê anh là nhiều vô số kể. Cô còn nhớ rằng, khi đi học cô thường bị người khác hăm hại. Hiển nhiên khi đó, Sở Nguyệt chỉ là một con thỏ trắng đơn thuần. Tất cả mọi chuyện đều nhờ có Kỳ Viễn đứng ra giúp cô. Sau này khi Sở Nguyệt có dấu hiệu bắt đầu thích anh. Gia đình của Kỳ Viễn liền chuyển qua định cư bên nước ngoài. Từ đó cô và anh không gặp mặt nhau thêm lần nào nữa. Nếu hôm nay anh không xuất hiện, có lẽ cô cũng quên mất anh rồi cũng nên

Từ Mạc Phong không biết cô lòi đâu ra một " anh trai mura ". Cái gì mà theo đuổi? Sở Nguyệt rõ ràng là vợ anh mà. Về mặt anh xám xịt, anh vòng tay qua eo cô, đem cô áp sát vào người. Từ Mạc Phong mở lời với Kỳ Viễn, ngữ khí chứa đầy mùi thuốc súng

" Anh nên biết, Sở Nguyệt là người đã có chồng. Và người đó không ai khác là tôi đây "

Sở Nguyệt gãy gập khỏi vòng tay anh, đôi mắt mang theo sự bất mãn

" Vậy thì anh nên nhớ, tôi và anh sắp ly hôn rồi "

" Sở Nguyệt, anh tuyệt đối không ly hôn với em "

Sở Nguyệt trừng mắt nhìn anh

" Được, vậy thì ly thân đi. Trong vòng hai năm quan hệ hôn nhân giữa tôi và anh sẽ tự động được hủy bỏ "

Từ Mạc Phong nghiêng rằng, anh không ngờ cô lại dùng đến cách này. Ly thân? Hừ, cô đừng hòng

" Em muốn ly thân để đi theo tên đó chứ gì. Hừ, em đừng hòng "

Dứt lời, anh vác cả người cô lên vai hệt như đang vác bao tải. Sở Nguyệt đâm vào lưng anh, cô không ngừng la hét

" Anh buông ra, buông ra, buông tôi ra đồ khốn nạn "

Từ Mạc Phong một khắc cũng không hạ thủ lưu tình. Anh mặc kệ cô, nhất quyết không buông cô ra. Anh bỏ lại cho Kỳ Viễn một câu

" Tôi khuyên anh, đừng lo chuyện bao đồng "

Sở Nguyệt chỉ muốn đánh chết anh, cô chính là muốn làm anh tức chết. Anh lại dám vác cô như vậy. Cô cố gắng nói to với Kỳ Viễn đang đứng đằng sau

" Kỳ Viễn, lần sau chúng ta lại hẹn nhau nói chuyện "

Từ Mạc Phong không còn lời gì để nói với cô. Con mẹ nó, cô dám ở trước mặt anh mà hẹn tên kia nói chuyện. Từ Mạc Phong quát vào mặt cô

" Em có im đi không "

Sở Nguyệt không chịu khuất phục, cô đánh đả đáp trả

" Tôi không im đấy, thì sao nào. Anh làm gì tôi, làm gì tôi hả "

Nói xong cô lại la lên với Kỳ Viễn

" Kỳ Viễn, nhất định chúng ta phải gặp lại đó "

HẾT CHƯƠNG 5

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Từ Mạc Phong vác Sở Nguyệt thả vào xe, sau đó anh cũng đi vào rồi đóng cửa cái rầm

Sở Nguyệt liếc nhìn anh với ánh mắt hiện rõ ý thù địch

" Anh làm như vậy là có ý gì? "

" Ý gì, ý gì hả? Em dám liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác trước mặt chồng em à? "

Sở Nguyệt cười hờ, thật nực cười. Anh nói cô liếc mắt đưa tình?

" Con mắt nào của anh thấy tôi liếc mắt đưa tình? Đưa tình cái đầu anh "

Từ Mạc Phong vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ, anh dò xét cô. Sở Nguyệt bất giác nổi da gà

" Hấn ta là ai? Tình cũ của em? "

Sở Nguyệt mạnh mẽ thế thôi, vào lúc này cô vẫn bị vẻ mặt đáng sợ của anh hù dọa. Ai kêu lúc anh làm vẻ mặt này lại đáng sợ thế chứ. Cô áp a áp ứng

" Anh ấy ... anh ấy là ai không quan trọng. Quan trọng là tôi sẽ không từ bỏ ý định ly hôn với anh "

Từ Mạc Phong giật giật mi mắt, cô có vẻ quyết tâm quá nhỉ? Đúng là có câu " tình cũ không rù cũng tới "

" Được, để tôi xem em ly hôn với tôi bằng cách nào "

Sở Nguyệt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Đôi mắt anh rất sâu, đôi mắt ẩn chứa những tâm tư khó lường. Cô quay mặt nhìn ra cửa sổ xe, giọng nói thản nhiên vang lên

" Cùng lắm thì tôi dọn đồ đi ra nơi khác sống. Tốt nhất là nơi nào đó không có anh "

Nơi nào đó không có anh? Một ý tưởng khá hay đó. Nhưng Sở Nguyệt à, em quá ngây thơ rồi. Với thế lực của anh, anh có thể kiểm soát mọi hành động của cô trong tầm tay một cách dễ dàng. Nhưng Từ Mạc Phong không muốn dùng đến cách đó. Có lẽ anh sợ Sở Nguyệt sẽ tổn thương lần nữa ... anh không thể để mất cô được

" Vậy từ này em đi đâu, tôi đều sẽ đi theo em "

...

Đúng như lời Từ Mạc Phong đã nói. Sở Nguyệt đi đâu, anh đều sẽ bám dính cô

Những ngày này cô biết không thể trốn khỏi anh, vì thế cô đôi khi cũng chỉ đi ra ngoài dạo phố. Nhưng Từ Mạc Phong quá là cẩn trọng, lúc nào cũng đi phía sau cô

Nhân viên bán hàng thấy Sở Nguyệt đi vào thì tươi cười chào hỏi. Lại vô tình liếc nhìn cái bóng đen đằng sau cô. Cô gái bán hàng nhìn thấy khí thế bức người toát ra từ anh thì trên trán lấm tấm mồ hôi. gương mặt điển trai, dáng người cao ráo, nhưng sao đáng sợ vậy chứ. Cô để mặc mồ hôi chảy xuống, vẫn tươi cười nhẹ nhàng hỏi Sở Nguyệt

" Tiểu thư, cửa hàng chúng tôi có rất nhiều mẫu mới. Cô cứ tùy ý lựa chọn ạ "

Sở Nguyệt nhìn thấy vẻ dè chừng trong lời nói của cô gái, cô lại liếc nhìn anh đang ở phía đằng sau. Sở Nguyệt mỉm cười lên tiếng

" Không cần sợ, chỉ là vệ sĩ của tôi thôi. Đi theo xách đồ ấy mà "

Cô nhân viên nghe thấy Sở Nguyệt nói như vậy thì cũng yên tâm phần nào

" Vâng vâng "

Từ Mạc Phong ở phía sau cô đen mặt. Trên đầu anh đang hình thành một cơn bão. Cô như vậy mà dám nói anh là vệ sĩ? Đi theo xách đồ cho cô?

Sở Nguyệt đi ngang qua quầy đồ của trẻ sơ sinh, ánh mắt vô tình lướt qua những bộ đồ đầy màu sắc sặc sỡ. Cô đã tưởng tượng về một ngày, cô có thể tự tay mặc lên cho con những bộ đồ đầy màu sắc sặc sỡ kia. Sở Nguyệt cảm thấy khóe mắt mình ươn ướt. Bỗng nhiên có bàn tay vững chãi nào đó kéo lấy cô, ôm cô vào lòng

Từ Mạc Phong ôm thật chặt cô, anh dịu dàng vỗ lưng cô

" Ngoan, không muốn nhìn thì đừng nhìn nữa "

Sở Nguyệt như tìm thấy chỗ dựa, cô vui mặt vào lòng anh. Hai tay ôm chặt thắt lưng anh, nước mắt cứ thế mà tràn ra

Từ Mạc Phong nhìn thấy dáng vẻ này của cô, anh không kiềm được mà đau lòng. Nỗi đau này dày vò tâm hồn của cả cô và anh. Đứa con đầu lòng của hai người ...chết thảm như vậy

...

Lúc Từ Mạc Phong và Sở Nguyệt tiến vào biệt thự. Trong phòng khách đã có hai bóng người ngồi đó

Từ Mạc Phong trước giờ luôn trầm ổn, vẻ mặt lúc này cũng khó coi vô cùng

" Mẹ, sao mẹ lại tới đây? "

Người đàn bà đã ở độ tuổi trung niên, trên người tỏa ra sự sang trọng quý phái của một phu nhân nhà quyền thế. Bà nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống bàn, giọng nói không mang một cảm xúc nào

" Lễ nào mẹ không được tới đây? Nghe nói vợ con vừa sinh non, cháu của mẹ cũng mất rồi? "

Sở Nguyệt cũng kinh ngạc vô cùng, người mẹ chồng này từ khi cô kết hôn tới giờ rất ít quan tâm đến cô. Sao hôm nay đột nhiên tới đây?

Từ Mạc Phong chỉ nói một tiếng " phải "

Từ phu nhân sắc mặt chuyển lạnh

Từ này giờ chỉ mãi chú ý đến Từ phu nhân. Lại quên mất còn sự tồn tại của một người nữa. Mộc Tuyết ngồi trên ghế sofa, thần sắc tái nhợt. À ta chỉ lặng lẽ nhìn Từ Mạc Phong

Từ phu nhân cất lời, một câu nói làm cho cả Sở Nguyệt và Từ Mạc Phong chấn động

" Mộc Tuyết mang thai rồi, con mau cưới nó. Siêu âm thì đúng là con trai. Từ gia ta cần một đứa cháu trai nối dõi tông đường "

HẾT CHƯƠNG 6

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Một lời nói cất ra, đã mang theo tâm trí cô bay đi sạch. Khoảng lặng vô hồn lơ lửng hiện lên trong đôi mắt Sở Nguyệt. Mộc Tuyết, có con rồi? Là đứa bé của Từ Mạc Phong?

Từ Mạc Phong trong lòng dậy sóng, anh vẫn không hiểu mẹ đang nói điều gì

" Mẹ à, mẹ nói như vậy là có ý gì? "

Từ phu nhân bắt chéo chân, hai tay đặt lên đùi. Bà nở một nụ cười, nhưng nhìn đi nhìn lại. Nụ cười này ... có chút nguy hiểm

"Mộc Tuyết mang thai, là con của con. Đã xét nghiệm ADN rồi "

Bà phát tay kêu người lấy ra một xấp giấy. Từ Mạc Phong vội cầm lên coi

Đứa bé này ... trong giấy xác nhận là con của anh

Từ Mạc Phong xé nát tờ giấy, đôi mắt anh ánh lên vẻ giễu cợt

"Mộc Tuyết, tôi lên giường với cô khi nào? "

Mộc Tuyết tỏ ra đau lòng, ả ta ôm ngược. Giọng nói ảm ức như sắp khóc

"Mạc Phong, anh không nhớ sao. Đêm đó là do anh uống rượu say ... nên chúng ta mới phát sinh quan hệ "

Uống rượu say? Từ Mạc Phong anh dù có say cỡ nào, thần trí vẫn luôn tỉnh táo. Không lẽ tới người phụ nữ mà anh từng phát sinh quan hệ, anh cũng không nhớ rõ? Anh nghiêng răng, cả người nồng đậm mùi sát khí

"Mộc Tuyết, nếu tôi phát hiện cô có nửa lời nào giả dối. Tôi nhất định sẽ bóp chết cô "

Mộc Tuyết mặt mày trắng bệch, ả ta cắn môi

Sở Nguyệt mặt mày vô cùng, cả thể xác và tâm hồn đều đang bị dày vò. Cô thật sự mệt lắm rồi, đoạn tình cảm này. Cứ nhất thiết phải gắng gượng vậy sao? Chuyện đã đến nước này, làm sao còn có thể cứu vãn. Sở Nguyệt cụp mắt, cô nói rất nhẹ nhàng

"Từ Mạc Phong, chúng ta ly hôn đi. Em ... thật sự mệt lắm rồi "

Từ Mạc Phong sững sờ nhìn cô, lại thấy cô nói tiếp

"Mộc Tuyết có thai rồi, anh không muốn. Nhưng đứa bé cần có cha, đứa bé không có tội gì cả "

Đúng vậy, trẻ nhỏ là những linh hồn tinh khiết. Chúng vốn chẳng có tội gì cả. Những thiên thần nhỏ rất đáng yêu, nếu con cô còn sống. Có phải nó cũng đáng yêu như vậy không?

Từ phu nhân ngồi một bên cũng phũ phàng theo. Bà cứ thuận thế mà đẩy thuyền

"Sở Nguyệt cũng đã nói như vậy rồi. Con cũng mau ly hôn đi "

Từ Mạc Phong nhìn bà với vẻ mặt không mấy là thoải mái. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại

"Ban đầu là ai ép con phải kết hôn với cô ấy? Còn ai khác ngoài mẹ sao? Nói gì đi nữa con cũng không ly hôn "

Từ phu nhân bực mình, bà đứng đập đập tay xuống bàn. Đứa con này suốt 28 năm qua chưa từng cãi lời bà. Vậy mà hôm nay anh lại vì Sở Nguyệt mà trở mặt với bà

"Từ Mạc Phong, có phải con đủ lông đủ cánh rồi. Lời của mẹ liền không nghe nữa? "

"Mẹ, suốt 28 năm qua con luôn nghe theo lời mẹ. Nhưng riêng hôm nay thì không thể được "

Từ phu nhân nhìn thấy vẻ quyết tâm trong mắt anh. Con trai bà thật sự yêu con bé đó sao? Thật sự có thể vì nó mà cãi nhau với bà? Từ phu nhân cố gắng đè nén sự giận dữ nơi đáy lòng, bà nhắm mắt thở dài

"Từ Mạc Phong, nếu hôm nay con không ly hôn với Sở Nguyệt. Từ này con đừng gọi ta là mẹ nữa, Từ gia cũng không có đứa con trai nào tên Từ Mạc Phong "

Từ Mạc Phong lắc đầu nhìn bà. Từ nhỏ, Từ phu nhân rất ít khi giành thời gian ở bên anh. Không như bao người phụ nữ khác, bà phải gánh vác công việc của tập đoàn thay ba anh. Ba anh đã mất từ khi anh sinh ra, vì vậy trách nhiệm đè lên vai mẹ anh ngày càng nhiều. Do sự xa cách lâu ngày, tình cảm của anh và mẹ cũng nhạt dần đi. Từ Mạc Phong thiếu thốn sự quan tâm và tình thương của cả ba lần mẹ. Thời gian đã tới luyện anh trở thành một con người máu lạnh, tàn nhẫn. Anh rất hận mẹ, hận mẹ vì bà không quan tâm tới anh, hận mẹ vì bà yêu công việc hơn yêu anh. Sau này, anh lại cảm thấy vừa thương vừa nể phục mẹ. Một người phụ nữ, phải gánh trên vai cả một tập đoàn lớn. Đó là lý do vì sao 28 năm qua, anh luôn nhẫn nhịn. Luôn nghe theo lời của mẹ

Nhưng hôm nay, bà lại ra tay giết chết sự tôn trọng cuối cùng mà anh giành cho bà

Từ Mạc Phong nhìn thật kỹ bà, thời gian trôi đi mang theo tuổi xuân của bà. Trên gương mặt đã có đầy những vết nhăn được mài mòn theo năm tháng. Anh hít một hơi, nhắm mắt lại thật sâu. Lúc Từ Mạc Phong mở mắt ra, sâu trong đáy mắt đã là sự sắc lạnh thấu tận tâm can

"Được, là do mẹ ép con "

Vừa dứt lời anh liền kéo Sở Nguyệt đi. Sở Nguyệt bị anh làm cho một phen kinh hồn

Từ Mạc Phong ... anh đang làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sở Nguyệt cứ thế bị anh lôi đi, đầu óc nhất thời choáng váng. Cô thừa nhận, Từ Mạc Phong là một người có dã tâm, máu lạnh, vô tình. Nhưng có lẽ hiếm hoi rằng, trước mặt mẹ chồng cô. Anh luôn có dáng vẻ điềm đạm, nhìn thoát qua rõ ràng là rất hiểu thảo. Nhưng hôm nay anh vì cô mà cãi nhau với bà. Tệ hại đến mức mẹ con đoạn tuyệt quan hệ

Sở Nguyệt bị anh kéo ra ngoài xe, sức của anh quá lớn. Cô không thể nào phản kháng lại được. Anh đè cô qua ghế lại phụ, sau đó một thân di chuyển qua ghế lái chính. Sở Nguyệt lúc này vừa kịp hoàn hồn lại, cô nhìn anh với vẻ mặt khó chịu

" Từ Mạc Phong, anh đang làm gì vậy? Sao anh có thể nói như vậy với mẹ "

Từ Mạc Phong xem lời nói của cô như gió thoảng qua tai. Anh vẫn chuyên tâm lái xe, không đáp lại

Sở Nguyệt bị anh làm ngơ, cô tức giận quát lên

" Từ Mạc Phong! "

Bị cô làm phiền, anh cuối cùng cũng hết kiên nhẫn

" Sở Nguyệt, em có im đi không. Nói gì đi nữa, anh cũng không ly hôn với em "

Sở Nguyệt vừa cảm động vừa giận anh. Nhất thời cô cảm thấy bản thân như muốn khóc. Con người cô rất nhạy cảm, vì thế nước mắt cũng rất dễ rơi. Huống chi là trước mặt người mà cô yêu sâu đậm. Sở Nguyệt rốt cục cũng không cầm được nước mắt. Cô khóc, lại không ngừng oán trách anh

" Từ Mạc Phong, tại sao chúng ta không buông tha cho nhau đi. Anh vì tôi mà tự hủy đi tiền đồ của mình. Có đáng không? Có đáng không hả "

Sở Nguyệt đã lấy hết dũng khí mà nói ra những lời tưởng chừng như mãi mãi chôn sâu tận trong tim. Cô nói ra, lòng cũng trở nên nhẹ nhõm. Nói ra rồi, cũng không cảm thấy hổ thẹn với bản thân mình nữa

Đôi khi yêu một người, là chỉ cần nhìn thấy người đó hạnh phúc

Cảm xúc của Sở Nguyệt đối với Từ Mạc Phong cũng giống như vậy. Cô và anh, còn có thể tiếp tục sao?

Những lời nói của Sở Nguyệt bay vào tai Từ Mạc Phong. Liền biến thành một khúc ca rất êm tai. Khiến trái tim anh tan chảy, ngọt như kẹo đường. Cô là đang khóc vì anh? Cô lo lắng cho anh sao? Đối với câu chất vấn dài như thế, Từ Mạc Phong chỉ đáp lại cô vồn vện một chữ

" Đáng "

Sở Nguyệt toàn thân như bị đóng băng. Nước mắt cô trong phút chốc cũng không chảy nữa. Niềm hạnh phúc dần dâng lên, len lỏi trong tận sâu trong cõi lòng

Từ Mạc Phong bỗng dừng xe, anh lên tiếng một cách trầm ổn

" Tới rồi, mau xuống đi "

Sở Nguyệt nhìn ra phía bên trái cửa sổ xe. Bên ngoài là viễn cảnh của một căn biệt thự, những khóm hoa mới chỉ nhô lên. Từ Mạc Phong bước xuống xe, anh lại vòng qua bên chỗ cô. Một tay mở cửa xe, một tay đưa ra muốn đỡ lấy tay cô. Sở Nguyệt nhìn anh do dự, cuối cùng quyết định đi theo anh

Từ Mạc Phong tiến vào biệt thự, Sở Nguyệt đi theo sau anh. Anh vừa bước đi, vừa giải thích

" Từ nay chúng ta sẽ sống ở đây, về đồ đạc thì em không cần lo. Anh nhất định sẽ cho người đem tới "

Sở Nguyệt nhìn anh, ánh mắt long lanh như một chú mèo con

" Từ Mạc Phong ... chúng ta thật sự có thể sao? "

" Tại sao lại không thể? "

Sở Nguyệt mím môi, phải rồi. Tại sao lại không thể? Anh nói đúng. Cô có lẽ chỉ được tạt mạnh miệng. Còn về lý luận, cô hoàn toàn không thể giải thích được

Từ Mạc Phong đặt tay lên bả vai cô, anh xoay cô lại. Để cô đối diện với anh, anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô. Sở Nguyệt bị dáng vẻ này của anh mê hoặc. Cô hoàn toàn bị cuốn vào một cách triệt để. Từ Mạc Phong nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn

" Sở Nguyệt, tin tưởng anh, được không? "

Tin tưởng anh? Có nên tin tưởng anh một lần hay không. Người đàn ông này, cô hoàn toàn không thể nắm bắt được. Anh có lúc sẽ rất dịu dàng, nhưng có lúc lại đáng sợ đến tận cùng. Đầu mối là con người thật của anh? Cô thừa nhận mình chẳng biết một chút gì về anh cả ... Cô gần như lạc lõng trong thế giới của anh. Nhưng tại sao cô lại không thể thử tin tưởng anh một lần? Cô như một con rùa, chỉ biết thu mình trốn trong chiếc mai. Sở Nguyệt đang sợ điều gì, cô là đang sợ điều gì? Cô có nên cởi bỏ chiếc mai của mình để tiếp nhận anh thêm một lần nữa không?

Sở Nguyệt mượn ánh trăng, cô thấy được sự chân thành từ sâu trong đôi mắt anh. Bóng lưng to lớn ấy như bao bọc lấy cô, che chắn cho cô trước giông bão. Sở Nguyệt luôn cảm thấy rằng, Từ Mạc Phong mang lại cho cô cảm giác an toàn. Ở bên anh, cô có thể thoải mái là chính bản thân mình

Sở Nguyệt cúi thấp đầu, cô là đang sợ anh thấy vẻ lưỡng lự trong cô sao? Sở Nguyệt lấy hết can đảm. Cô cởi bỏ đi chiếc mai rùa của mình, giọng nói khe khẽ nhưng lại vô cùng ngọt ngào. Không thể nhìn ra cô còn có chút ngại ngùng

" Em ... em tin anh "

Từ Mạc Phong vuốt ve gương mặt cô tràn đầy tình ý. Anh tựa trán mình vào trán cô

" Cảm ơn em "

Lời nói vừa dứt, anh vội vàng phủ lấy đôi môi cô. Cánh môi anh đào khẽ run lên, anh cứ thế nhẹ nhàng đưa cô vào hư không ...

Nụ hôn tượng trưng cho hồi kết hay là khởi đầu?

HẾT CHƯƠNG 8

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thời gian không chờ đợi bất kỳ một ai. Nó cứ thế mà trôi nhanh như vậy. Thoáng cái đã vào thu, tiết trời liên chuyển lạnh. Một năm qua, Sở Nguyệt cũng đã hiểu ra được nhiều điều. Cô đã có một cái nhìn thoáng hơn về cuộc sống này. Cô nhận ra rằng, hạnh phúc cũng không xa xỉ như trước đây cô từng nghĩ. Ít nhất trong một năm trời, hạnh phúc luôn mỉm cười với cô

Kể từ ngày rời khỏi nhà họ Từ, cuộc sống của Từ Mạc Phong và Sở Nguyệt cũng trở nên êm đềm hơn rất nhiều. Ban ngày, anh sẽ giải quyết công việc của tập đoàn. Tối về liền quần quýt bên cô

Sở Nguyệt cũng không bận tâm lắm về việc anh giải quyết Mộc Tuyết như thế nào. Từ lần cuối cùng ở nhà họ Từ, cô không gặp mẹ chồng thêm bất kỳ một lần nào nữa. Có điều, quan hệ giữa cô và Kỳ Viễn rất tốt. Dường như hai người đã trở thành bạn bè tri kỷ. Lúc rảnh, cô sẽ hẹn Kỳ Viễn ra để nói chuyện cho khuây khỏa. Đối với hành động này của cô, Từ Mạc Phong cũng không còn những phản ứng gắt gao như trước. Anh rất ôn hòa, chỉ cần là cô muốn. Anh đều chiều theo ý cô

Từ Mạc Phong là một người đàn ông rất tinh tế. Sở Nguyệt lựa chọn tin tưởng anh, là một lựa chọn hoàn toàn đúng. Một năm trước đây anh đã từng làm tổn thương cô như thế nào, không phải là cô không nhớ. Chỉ có điều, vào thời khắc đó, cô đã lựa chọn tin tưởng anh. Cô đã lựa chọn trao trái tim mình cho anh một lần nữa

Sở Nguyệt đang bận rộn trong căn bếp, khói lửa bay nghi ngút. Từ Mạc Phong tiến đến ôm cô từ phía sau. Anh tựa cằm mình vào bờ vai của cô, thì thầm vào tai cô

" Vợ à, em đang nấu gì vậy? "

Sở Nguyệt nhũn mảy, cô khẽ trách anh

" Anh mau ra ngoài đi, ở đây toàn dầu mỡ "

Từ Mạc Phong càng siết chặt vòng tay của mình, anh nhất quyết không buông cô ra. Sở Nguyệt biết anh cố chấp, có nói gì thì anh cũng không chịu đi ra, cô liền nhỏ nhẹ hơn một chút

" Buông ra đi mà "

" Không buông "

Sở Nguyệt phát cáu với anh, cô dừng việc nấu nướng lại. Cô đánh vào cánh tay đang ôm chặt cô

" Anh có phải là con nít lên ba đâu mà cứ trẻ con như vậy. Đi vào phòng cho em nấu cơm "

Từ Mạc Phong bấu môi, anh hết như một đứa trẻ vừa bị mẹ mắng. Từ Mạc Phong buông cô ra, lui thui đi vào thư phòng. Nếu ai đã từng tiếp xúc với Từ Mạc Phong mà nhìn thấy dáng vẻ này của anh, nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp. Thậm chí sẽ đưa anh vào bệnh viện để kiểm tra

Dáng vẻ này... có thể nói là một mặt khác của anh. Nhưng mặt tính cách này chỉ xuất hiện khi ở cạnh Sở Nguyệt mà thôi

Sở Nguyệt nhìn theo bóng lưng anh, cô khẽ lắc đầu. Anh không ưa nhẹ là ưa nặng sao? Con người anh đúng là cái gì cũng khác người...

...

Sở Nguyệt đang nằm trên giường, cô đang đọc quyển sách " How to Win Friends and Influence People " của Dale Carnegie. Một quyển sách rất hay và ý nghĩa, đồng thời cũng được rất nhiều độc giả trẻ săn đón

Mãi mê đọc sách, Sở Nguyệt cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đè lên người mình. Cô nhìn lại, là Từ Mạc Phong. Anh đang nằm đè lên người cô. Sở Nguyệt dùng sức đẩy anh ra

" Anh tránh ra nào, anh đang đè em đau đó "

" Không tránh "

Sở Nguyệt thậm chí muốn lấy quyển sách mà phang vào đầu anh. Cô buông quyển sách ra, từ khi nào mà anh trở nên mặt dày như vậy? Cô đang muốn đẩy anh ra, chợt thấy bàn tay anh luồn vào áo ngủ cô. Tiếp đến anh phủ lên môi cô, thừa cơ trực tiếp đẩy lưỡi vào

Sở Nguyệt ưm a vài tiếng, bị anh tấn công như vậy. Cô nhất thời phản ứng không kịp

Dưới ánh đèn mập mờ, tiếng thở dốc của người đàn ông cùng tiếng rên rỉ của người con gái. Căn phòng ngấm đầy mùi vị tình dục. Tất cả hòa quyện vào nhau, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ

...

Sở Nguyệt từ bệnh viện bước ra, trên tay cô cầm tờ giấy xét nghiệm. Niềm hạnh phúc dâng tràn trong tim

" Thai nhi đã được 8 tuần 1 ngày trong tử cung, tim thai rõ "

Cô vô thức sờ lên chiếc bụng nhỏ của mình. Nơi có một đứa trẻ đang được hình thành. Đứa con thứ hai này, là ông trời đã tha thứ cho cô sao? Đã cho cô cơ hội được làm mẹ một lần nữa?

Sở Nguyệt đi vào một cửa hàng tiện lợi gần đó. Cô tiện tay mua vài thanh chocolate. Ban nãy cô vừa nói chuyện phiếm với Kỳ Viễn, lúc uống ly nước cam thì bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn. Kỳ Viễn hỏi có phải cô có thai rồi không, cô cũng bán tín bán nghi đi khám. Kết quả là có thai thật, trùng hợp hôm nay là sinh nhật cô. Cô muốn cho Từ Mạc Phong một bất ngờ lớn. Nhưng liệu anh bận như vậy, có còn nhớ sinh nhật cô không?

Sở Nguyệt háo hức, cô đi một mạch tới thẳng tập đoàn của anh. Ngồi trên xe, cô vừa cắn chocolate ngon lành. Lại không để ý rằng, từ nãy tới giờ luôn có một bóng đen đi sau cô

...

Vừa tới cổng tập đoàn, đập vào mắt cô là một người đàn ông đang hôn người phụ nữ. Người đàn ông đó... không phải là chồng cô sao? Người phụ nữ đó, cô cũng không thể nào quên được, là Mộc Tuyết. Hai người đang làm gì vậy? Chồng cô đang làm gì vậy? Chẳng lẽ một năm qua anh cũng không quên được cô ta. Anh nói cái gì mà anh yêu cô, chỉ yêu mình cô. Tất cả chỉ là giả dối sao? Sở Nguyệt cảm thấy thế giới trước mắt như đang sụp đổ. Cô không rơi nước mắt, chỉ yên lặng nhìn về hướng đó

Món quà sinh nhật này, cả đời cô cũng không quên

Đột nhiên con đầu đầu ập tới, Sở Nguyệt cảm thấy đầu óc mình choáng váng. Chỉ trong chốc lát, thần trí cô lạc vào vực sâu vạn trượng

HẾT CHƯƠNG 9

Chương 10

Ở trong một tình cảnh khác, Từ Mạc Phong đẩy Mộc Tuyết ra. Cô mất đà, cả người lập tức té nhào xuống nền đá lạnh lẽo. Mộc Tuyết bất mãn nhìn anh, từng giọt nước mắt khẽ rơi ra

Từ Mạc Phong đưa tay lau bờ môi mỏng bạc, anh ghê tởm. Cô ta thể mà dám cưỡng hôn anh. Không phải là anh không muốn phản kháng. Chỉ là mọi việc diễn ra quá nhanh, anh vừa bước ra khỏi cổng thì Mộc Tuyết lao tới. Đúng là âm binh mà, cô ta sao cứ bám anh dai như đĩa vậy?

"Tôi đã nói rồi, cô đừng phí sức mình nữa. Nhắc cho cô biết, nếu cô dám tìm Sở Nguyệt làm loạn. Tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết "

Mộc Tuyết nghiêng răng, người đàn ông này. Hóa ra chỉ là kẻ bạc tình, hai năm cô làm trâu làm ngựa cho hắn. Bây giờ đổi lại được thứ gì? Ngay cả sự thương hại, hắn cũng không cho cô

Một năm qua, cô phải sống trong cảnh tượng khốn đốn đến cùng cực. Đứa bé đó quả thật là do cô làm giả. Cô từng ngu ngốc nghĩ rằng hắn sẽ vì niệm tình mà không truy cứu cô. Nhưng tâm tư người đàn ông này sâu như thế. Muốn đoán được, đúng là còn khó hơn mò kim đáy biển

Từ Mạc Phong dứt khoát quay lưng bỏ đi, bỏ lại Mộc Tuyết một mình thần thờ. Mộc Tuyết cười khẩy, điều sai lầm nhất trong cuộc đời này của cô là đã gặp được hắn. Nếu có kiếp sau hoặc kiếp sau nữa, cô cũng không mong mình gặp lại Từ Mạc Phong thêm bất kỳ một lần nào

...

Khi Từ Mạc Phong quay về nhà, Sở Nguyệt đã biến mất. Anh nghĩ rằng, chắc cô chỉ đi ra ngoài cho khuây khỏa một xíu. Đương nhiên Từ Mạc Phong không cảm thấy quá nghiêm trọng. Anh biết hôm nay là sinh nhật cô, vì thế đã chuẩn bị cho cô một món quà đặc biệt

Nhưng ...

1 tiếng

2 tiếng

Tận khi trời đã tối, Sở Nguyệt vẫn chưa quay về. Từ Mạc Phong bắt đầu lo lắng, bình thường vào giờ này đáng lẽ cô phải quay về rồi. Anh đứng ngồi không yên, cho tới lúc này anh vẫn chưa ra lệnh tìm cô. Vì anh không muốn cô nghĩ rằng anh giam lỏng cô. Nhưng anh mất kiên nhẫn rồi, Từ Mạc Phong gọi một cuộc điện thoại, giọng nói uy nghiêm khiến ai cũng nể sợ

"Tìm phu nhân cho tôi, bằng mọi giá phải tìm được phu nhân trở về "

Từ Mạc Phong dù đã cho người đi tìm, nhưng anh vẫn không yên tâm. Anh lái xe ra ngoài, đi khắp cả thành phố để tìm cô. Từ Mạc Phong thật sự trở thành một con thú hoang dã. Trong ánh mắt hiện lên vẻ khát máu. Cô gái của anh, đâu rồi?

Đám thuộc hạ báo cáo rằng đã tìm hết những nơi cô thường lui tới. Có điều vẫn không thấy bóng dáng cô. Cô có thể đi đâu chứ, không phải cô nói sẽ đợi anh về sao?

Từ Mạc Phong mệt mỏi nhìn ra cửa sổ, anh dùng chân trước cồng tập đoàn. Đây là nơi cuối cùng cô có thể đến rồi. Nhưng tối như vậy, còn ai đến tập đoàn làm gì

Đôi mắt vô tình liếc nhìn xuống nền đá, có thứ gì đó phát ra ánh sáng yếu ớt, dịu nhẹ. Từ Mạc Phong xuống xe, anh nhặt thứ đó lên. Đây chẳng phải là hoa tai của Sở Nguyệt sao? Đôi hoa tai này là anh tặng cô, vì thế vừa nhìn đã nhận ra

Sở Nguyệt đã từng đến đây? Không phải cô đã nhìn thấy anh và Mộc Tuyết chứ? Từ Mạc Phong hoảng loạn, lỡ cô hiểu lầm rồi nghĩ quẩn thì sao? Anh lập tức gọi điện thoại

"Lục tung cả thành phố này cũng phải tìm được phu nhân. Nếu không tìm được phu nhân, tôi sẽ lột da từng người các cậu "

Đám thuộc hạ nghe xong liền nổi da gà, chủ nhân thật sự nổi giận rồi

Từ Mạc Phong từ trước tới giờ không có thói quen giải thích cho ai bất cứ chuyện gì. Nhưng vào giờ khắc này, anh chỉ muốn ôm lấy Sở Nguyệt. Nói với cô mọi chuyện không phải như cô nghĩ đâu, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Nhưng cô đang ở đâu chứ?

Từ Mạc Phong đang chìm trong dòng suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt sự yên tĩnh vốn có. Anh vội nhìn vào điện thoại, tâm trạng có

chút chờ mong. Có phải là cô không? Có phải cô sẽ nói với anh là cô đang chờ anh ở nhà không?

Nhưng đó là một số lạ ...

Từ Mạc Phong chậm rãi bắt máy, đầu dây bên kia không thấy trả lời. Anh bực mình, tính trêu ngươi anh sao? Từ Mạc Phong mất kiên nhẫn, anh bật ra vài chữ một cách máy móc

"Là ai, muốn nói gì? "

Giọng nói trầm thấp, hình như là giọng của đàn ông. Chỉ là giọng nói đã thông qua máy biến giọng

"Vợ mày đang ở trong tay tao, à ... còn có con của mày nữa. Muốn chuộc lại cô ta, sáng sớm ngày mai. Đến bến cảng B, tuyệt đối phải đi một mình. Nếu tao phát hiện mày đem theo người, cô ta sẽ được đi gấp tổ tiên ngay lập tức "

Từ Mạc Phong bị đá kích nặng nề, con? Con của anh? Cô có thai rồi? Từng giọt mồ hôi lăn dài qua gò má, tâm trạng anh căng thẳng như sợi dây đàn. Sờ Nguyệt bây giờ đã không còn một mình nữa, trong bụng cô còn đang mang cốt nhục của hai người. Anh đã mất một đứa con, tuyệt đối không thể để mất đứa thứ hai được

"Anh muốn gì? Tiền? Anh ra giá đi, bao nhiêu cũng được "

Người đàn ông phía bên kia đầu dây lại cười ha hả

"Tiền sao? Tao không thiếu, cái tao muốn. Là mạng của mày "

...

Sờ Nguyệt nửa tỉnh nửa mơ, cô cảm thấy hai tay mình như bị trói lại. Cô đang ở đâu đây? Ký ức của cô dừng lại ngay bóng hình của Từ Mạc Phong và Mộc Tuyết. Nhưng sau đó, có chuyện gì đã xảy ra? Trong không trung, một giọng nói vang lên

"Tỉnh rồi? "

Sờ Nguyệt vẫn còn mơ màng, nhưng cô cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc. Phải chăng cô đã từng nghe qua ở đâu?

HẾT CHƯƠNG 10

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sờ Nguyệt cảm thấy toàn thân đau nhức, đây là đâu? Giọng nói vừa rồi là ai? Tại sao cô lại có cảm giác giọng nói này vừa xa lạ lại vừa thân quen?

Người đàn ông đứng phía trong góc khuất, nơi không có ánh sáng chiếu vào. Sờ Nguyệt chỉ thấy ánh đỏ từ ly rượu vang của hắn ta. Cô mơ màng hỏi

"Anh là ai? "

Người đàn ông khẽ cười, cô gái này, vẫn ngốc như vậy

"Sờ Nguyệt à, em vẫn ngốc như vậy "

Sờ Nguyệt lắc đầu trong vô thức, không thể nào, không thể nào là anh ấy. Cô nghiêng răng nhìn về phía hắn

"Ngươi là ai, ngươi tuyệt đối không phải anh ấy "

Người đàn ông chậm rãi bước ra, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Sờ Nguyệt cảm thấy đầu óc mình nổ tung hết rồi. Bóng hình này, gương mặt này, và cả giọng nói này. Tuyệt đối không sai, là Kỳ Viễn!

Có phải Kỳ Viễn đến cứu cô không? Là anh ấy đến cứu cô đúng không?

"Kỳ Viễn, anh mau cời trói cho em, em biết là anh đến cứu em mà "

Kỳ Viễn không đáp lại câu cứu của cô, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô. Vẻ lạnh giá trong đáy mắt lên đến cùng cực

Sở Nguyệt không kêu gào nữa, cô biết là anh làm vậy với cô. Nhưng tại sao cô vẫn muốn lừa dối bản thân?

"Tại sao? Tại sao phải làm như vậy? "

Kỳ Viễn nhìn cô như vậy, trong lòng quả thực nhói lên. Cô thật sự muốn biết sao? Cô thật sự muốn biết nguyên do anh làm như vậy? Nếu anh nói anh vốn không muốn làm vậy thì sao? Liệu cô có tin anh không

"Em thật sự muốn biết sao "

"Phải, Kỳ Viễn, chúng ta không thù không oán. Vì có gì mà anh phải làm vậy? "

Trong lòng Kỳ Viễn luôn có một tảng đá đè nặng. Anh không muốn tổn thương Sở Nguyệt. Nhưng nếu không làm vậy, người chết mới là anh. Anh đưa tay vuốt lên mái tóc dài của cô. Đã bao lâu rồi, anh chưa được sờ lên mái tóc này?

"Em biết, tên thật của anh vốn là gì không? "

Sở Nguyệt quay đầu né tránh đôi bàn tay của anh. Cô hùng hổ đáp lại

"Tên của anh là gì làm sao tôi biết được "

Kỳ Viễn không quá bất ngờ trước hành động của cô, có lẽ anh đã sớm biết, cô sẽ có hành động này. Kỳ Viễn vẫn kiên nhẫn trả lời, không có chút gì gọi là khản trương

"Là Từ Viễn "

Sở Nguyệt sững sốt, Từ Viễn? Họ Từ, Từ Mạc Phong? Anh ta rốt cục là ai?

Kỳ Viễn không màng tới biểu hiện trên gương mặt cô, anh lại tiếp tục nói

"Từ Mạc Phong là anh em cùng cha khác mẹ của anh "

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng vì câu nói trước. Lại vì câu nói này mà hồn bay phách lạc. Anh em? Tại sao cô chưa bao giờ nghe Từ Mạc Phong nhắc tới anh còn một người anh em. Chẳng phải nhà họ Từ chỉ có một đứa con trai thôi sao. Sở Nguyệt cười khinh miệt, muốn nói dối cô sao, không dễ

"Nhà họ Từ chỉ có một đứa con trai, anh nói dối tôi "

Kỳ Viễn mỉm cười chưa xót, anh có tư cách gì mà bắt cô tin anh đây? Anh đứng dậy, đưa lưng về phía cô

"Năm đó, ba anh hứa sẽ cưới mẹ anh. Bà làm tình nhân của ông một năm trời. Sau khi ông rời đi, bà phát hiện mình đã mang thai anh. 9 tháng 10 ngày sau đó, anh được sinh ra. Lúc anh chào đời cũng là lúc mẹ phát hiện, ba anh đã có vợ con. Ông đã lừa bà suốt một năm qua. Ông bà ngoại biết mẹ anh mang thai liền đuổi bà ra khỏi nhà. Trong người không có đồng nào, bà đã phải làm việc cực nhọc cho tới khi sinh anh. Khi đó bà đã bị ép đến đường cùng. Bà vứt bỏ tôn nghiêm để cầu xin ông ta, bà không mong một danh phận. Chỉ mong ông ta nhận anh "

Nói đến đây Kỳ Viễn bỗng dừng lại, anh quay qua nhìn Sở Nguyệt. Đôi mắt hằn những tia máu, trong chốc lát liền nên đục ngầu. Sở Nguyệt bị anh nhìn như vậy, nhất thời có chút hoảng sợ

"Em biết ông ta làm gì không? Ông ta đuổi mẹ anh đi, trong khi ngoài trời mưa tầm tã. Cũng trong đêm đó, bà bị tai nạn giao thông rồi mất. Khi ấy anh chỉ là một đứa trẻ. Sau khi mẹ mất, anh không nơi nương tựa. Anh luôn tự hỏi mình rằng, tại sao anh cũng là con của ba. Trong khi Từ Mạc Phong là cậu ấm được cưng chiều. Còn anh phải sống một cuộc sống cơ cực? "

Sở Nguyệt nghe anh chất vấn, cô không biết nên nói gì cho phải. Thì ra anh đã có tuổi thơ bất hạnh như vậy. Cô cố gắng an ủi

"Kỳ Viễn, đó là ân oán của đời trước. Mọi thứ đã qua rồi, cứ cho nó qua đi được không. Chỉ cần anh thả em ra, chúng ta lại tiếp tục làm bạn "

Kỳ Viễn tiến lại nâng cằm cô lên, anh khẽ lên tiếng

"Sở Nguyệt, đã quá muộn rồi. Anh đã không thể dừng lại được nữa "

Trên đời này, không có gì là quá muộn cả. Mọi thứ tưởng chừng đã quá muộn, hóa ra chỉ là sự khởi đầu

"Không, Kỳ Viễn, không có gì là quá muộn cả "

Kỳ Viễn ôm lấy cô vào lòng, Sở Nguyệt tay bị trói. Cô không thể làm gì ngoài việc tro mắt nhìn anh ôm cô. Anh thì thào vào tai cô những lời đường mật. Nhưng Sở Nguyệt nghe vào lại sờn gai ốc

"Sở Nguyệt, đợi sau khi Từ Mạc Phong chết. Anh sẽ dẫn em đi thật xa, con của em cũng là con của anh. Chúng ta sẽ có một cuộc sống hạnh phúc "

Sở Nguyệt giật thót tim, anh biết cô có thai? Chắc có lẽ là do tờ giấy khám thai trong túi cô. Nhưng anh không thể giết Từ Mạc Phong được. Cho dù Từ

Mạc Phong có làm gì, cô cũng không muốn anh phải chết. Cô hét lên, nước mắt cũng vì tâm trạng kích động mà tràn ra

"Không, anh không thể giết anh ấy. Anh không thể giết Từ Mạc Phong "

HẾT CHƯƠNG 11

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sở Nguyệt ngấm lại lời nói vừa thốt ra, cô đang làm chuyện ngu ngốc gì vậy? Cô thật sự nghĩ rằng anh sẽ dừng lại sao? Cô tuyệt vọng nhìn anh, thần hồn đều đã bị anh lấy mất

"Anh điên rồi "

Kỳ Viễn lại gần cô, anh đứng đối diện với cô. Đúng vậy, sau khi mọi chuyện kết thúc. Anh sẽ đưa cô rời đi thật xa, có thể là đi đến một thảo nguyên rộng lớn. Cũng có thể tới một làng chài bên bờ biển. Cuộc sống ... sẽ yên bình biết bao?

"Sở Nguyệt, anh yêu em là thật "

Sở Nguyệt cảm thấy nức cười vô cùng, anh yêu cô là thật? Đây mà gọi là yêu sao?

"Anh yêu tôi? Anh có chắc chắn bản thân mình trở về nước, tiếp cận tôi là không có mục đích hay không? "

Kỳ Viễn sững sờ trước lời nói của cô. Anh có chắc không? Chính bản thân anh cũng không biết

"Anh ... quả thực ban đầu anh tiếp cận em là có mục đích. Nhưng anh ... "

Sở Nguyệt cắt ngang lời nói của anh, cô luôn xem anh là bạn thân, là tri kỷ. Thì ra những thứ đó đều là tự cô đa tình. Anh xem cô là gì? Một quân hậu anh dùng để chiêu tướng?

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe bất cứ lời nào từ anh nữa... "

Kỳ Viễn chặn môi cô bằng một nụ hôn. Sở Nguyệt hoảng hốt, cô cứ thế mà bị anh hôn. Cô cắn một cái thật mạnh lên môi anh. Kỳ Viễn cảm thấy mùi máu tanh lan ra trong khoang miệng. Lúc này anh mới buông ra, anh đưa tay lau đi vết máu còn đọng trên môi. Thần sắc vẫn không thay đổi, anh dường như vô cảm với hành động này của cô

Sở Nguyệt nhổ ra một ngụm nước bọt. Cô nói với giọng điệu khinh bỉ

"Đáng ghê tởm "

...

Từ Mạc Phong sau khi nghe xong thông tin từ kẻ giấu mặt kia, anh liền chạy đến bến cảng B. Hắn hẹn anh vào buổi sáng, nhưng anh không thể chờ được. Sở Nguyệt cùng con đang ở đó, anh phải đến để cứu cô

Từ Mạc Phong đứng trước nhà kho ở bến cảng. Lúc này, anh vừa nghe thấy có tiếng động phát ra từ bên trong. Đoán 9 phần rằng Sở Nguyệt đang ở trong đó. Nhưng anh không thể hành sự lỗ mãng được. Chỉ cần sơ sẩy một chút, Sở Nguyệt sẽ mất mạng

"Thiếu gia, chúng ta có cần xông vào không ạ? "

"Không cần, tôi đi một mình "

"Nhưng thưa thiếu gia, sẽ rất nguy hiểm "

Nguy hiểm sao? Anh biết chứ, nhưng vào lúc này, anh đã không còn quyền lựa chọn nữa rồi. Cho dù có mất mạng, anh cũng phải cứu được Sở Nguyệt. Anh trầm ổn hỏi tên thuộc hạ

"Cậu đi theo tôi bao nhiêu năm rồi? "

"10 năm rồi ạ "

"Ở đây, khi nào có lệnh của tôi thì xông vào "

Từ Mạc Phong một thân bước đi, cái lạnh từ biển cuộn vào. Những đợt sóng nhấp nhô đánh về phía con tàu đánh cá đang chuẩn bị ra khơi. Con tàu đó, chịu thua trước đợt sóng. Cho đến cùng vẫn phải quay đầu lại

Khoảnh khắc anh bước vào, liền nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ của Sở Nguyệt bị trôi trên ghề. Tim gan của anh đều bị ai móc hết ra

Sở Nguyệt nghe thấy tiếng động, cô liền theo bản năng mà nhìn ra ngoài. Sở Nguyệt cảm thấy tim vọt lên tận cổ. Cô không nhìn được mà la lên

"Từ Mạc Phong, mau đi đi "

Kỳ Viễn cũng quay đầu lại, nhìn thấy Từ Mạc Phong. Anh liền nở một nụ cười trào phúng

"Anh trai, đã lâu không gặp "

Từ Mạc Phong nhất thời đã nhớ ra, đây chẳng phải là cậu bạn của Sở Nguyệt thời cấp 3 sao? Anh trai? Anh ta gọi anh là anh trai?

"Cậu là ai? "

Kỳ Viễn trưng bộ mặt thản nhiên ra đó

"Nhanh như vậy mà anh đã quên đứa em trai này rồi? "

Từ Mạc Phong như đã nhớ ra điều gì đó. Về mặt trở nên nặng nề, anh biết mình có một đứa em trai cùng cha khác mẹ. Tuy nhiên vẫn chưa có cơ hội gặp mặt. Chỉ là hơn 9 năm trước, nghe người ta nói rằng nó đã chết

"Nếu chú thật sự là đứa bé đó, thì hãy nghe tôi nói đây. Từ gia chưa bao giờ vứt bỏ chú "

Kỳ Viễn như được nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời. Anh cười ha hả, chưa bao giờ vứt bỏ? Đúng là mỉa mai mà

"Từ Mạc Phong, anh cũng ngây thơ quá rồi "

Từ Mạc Phong mặc kệ anh ta nói gì, điều bây giờ anh quan tâm là Sở Nguyệt. Sắc mặt anh ngày càng lạnh, giọng nói đã trở nên cứng ngắt

"Thả Sở Nguyệt ra "

Từ Mạc Phong dứt lời, anh tiến tới chỗ Sở Nguyệt. Tay linh hoạt cởi trói cho cô

Sở Nguyệt không kịp định hình, hành động của Từ Mạc Phong quá nhanh. Cô chỉ nghe thấy một tiếng "đoàng" vang lên. Cánh tay cô đã được tự do, Sở Nguyệt liền quay qua nhìn Từ Mạc Phong. Tay áo sơ mi của anh ướt đẫm một màu đỏ thẫm. Dòng máu đỏ trực tiếp men theo cánh tay anh, nhỏ giọt xuống mặt đất

Sở Nguyệt đưa tay bịt miệng, cô khẽ nói

"Mạc Phong, anh trúng đạn rồi "

Từ Mạc Phong cầm tay Sở Nguyệt, anh đẩy cô đi

"Mau chạy đi "

Kỳ Viễn ra hiệu cho tay súng bắn tía kia dừng lại. Anh nhàn nhã đứng xem trò vui

Sở Nguyệt liều mạng lắc đầu, cô không thể bỏ anh lại được. Từ Mạc Phong nhận ra điều đó, anh thì thầm vào tai cô

"Người của chúng ta đang ở bên ngoài, đừng sợ "

HẾT CHƯƠNG 12

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Sở Nguyệt nghe theo lời anh, cô nhanh chân quay đầu chạy ra ngoài. Khi Sở Nguyệt chạy đến cửa, liền có 20 tên mặc áo đen cản cô lại. Cô lùi bước về phía sau, một tên trong đó liền chìa súng vào huyệt thái dương cô

Sở Nguyệt đứng yên bất động, cô không dám nhúc nhích. Kỳ Viễn thật sự đã không còn nhân tính nữa rồi. Nếu cô liều mạng làm trái ý hắn, hắn thật sự sẽ bắn cô

Từ Mạc Phong không ngờ hắn ta lại bố trí nhiều người như vậy. Nhất quyết muốn lôi Sở Nguyệt vào

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc. Sở Nguyệt với lợi thế đáng người nhỏ nhắn của mình. Cô nhanh chóng luồn lách thoát khỏi vòng vây của bọn chúng. Cô đã đánh cược hết mọi thứ vào ván cược này

Và cô đã thắng!

Kỳ Viễn không bắn cô, cô nhanh chóng thoát ra được. Cô cầm tay Từ Mạc Phong, tức tốc chạy trốn

Đằng sau hơn 20 người đuổi theo, Sở Nguyệt chạy đến ngõ cụt. Cô nhanh trí kéo anh vào một góc khuất gần đó. Trái tim cô đập thình thịch, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Chỉ nghe thấy tiếng Kỳ Viễn vang bên ngoài

"Tìm Từ Mạc Phong, nhất định phải tìm ra anh ta cho tôi "

Từ Mạc Phong ôm Sở Nguyệt nép vào người mình để tiết kiệm diện tích. Anh lấy trong người ra một khẩu súng lục, đưa cho cô rồi dặn dò kỹ lưỡng

"Sau khi anh chạy ra ngoài, em liền bắn một phát súng này lên trời. Người của chúng ta sẽ đến "

"Nhưng ... nhưng em không biết bắn súng "

Từ Mạc Phong kiên nhẫn giải thích cho cô, mở hộp khóa tay người

"Không sao, chỉ cần bóp cò lên trời là được "

Anh như đã nhớ ra điều gì đó, lại móc từ trong người ra một chiếc hộp hình vuông cỡ nhỏ. Anh mở chiếc hộp ra, chiếc nhẫn kim cương tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Nhìn là biết hàng được đặt làm riêng, anh nhẹ nhàng nói

"Vợ à, sinh nhật vui vẻ "

Sở Nguyệt nhìn anh, từng giọt nước mắt lăn ra như những viên châu đêm. Thì ra anh vẫn nhớ sinh nhật cô, cho dù bận tới cỡ nào, anh vẫn không quên. Vậy mà, cô lại trách nhầm anh, trách anh bạc tình, trách anh vô tâm

Từ Mạc Phong dịu dàng đeo nhẫn lên ngón tay cô. Anh lại cầm tay cô lên, hôn lên chiếc nhẫn

"Nhớ lời anh dặn, anh đi đây "

Sở Nguyệt lắc đầu lia lịa, cô không muốn anh đi đâu hết. Lời này của anh nói ra như sát muối vào tim cô. Tại sao cô có cảm giác, anh đi rồi thì sẽ không về nữa? Có phải anh sẽ bỏ cô lại một mình không? Tại sao cô lại bất an như vậy

Từ Mạc Phong mỉm cười với cô, anh tiếp đến liền bước ra ngoài. Sở Nguyệt nuốt nước mắt, bàn tay run run bóp cò bắn thẳng lên trời. Một tiếng "đoàng " vang dội cả bầu trời đêm. Chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân, tiếng truy đuổi. Còn có cả tiếng súng ...

Người của Từ Mạc Phong từ bên ngoài xông vào. Đoán khoảng chừng hơn 40 người. Hai bên vật qua vật lại, vì áp đảo về số lượng. Người của Kỳ Viễn thua triệt để

Kỳ Viễn chìa súng vào Từ Mạc Phong, Từ Mạc Phong cũng tương tự như vậy. Cả hai đang đứng rất gần ranh giới giữa đất liền và biển cả. Chỉ cần hai bước chân cũng có thể đi châu ông bà. Từ Mạc Phong đương nhiên không muốn anh em trong nhà chém giết lẫn nhau, anh cố gắng lên tiếng hòa giải

"Kỳ Viễn, chú bỏ súng xuống đi, có gì thì chúng ta có thể thương lượng "

Kỳ Viễn y như kẻ điên dại, anh cười to

"Thương lượng? Anh trai, anh nói chúng ta nên thương lượng thế nào đây? "

"Tôi từ nhỏ đã không có anh em, biết được chú còn sống. Tôi đương nhiên rất vui "

Tâm tư Kỳ Viễn đúng là có chút lay động vì lời nói của Từ Mạc Phong. Anh từ nhỏ đã sống đơn độc một mình. Luôn không biết tình thân là gì

Trong lúc Kỳ Viễn đang phân vân, phía sau vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Anh tròn tròn mắt nhìn Từ Mạc Phong

"Anh gọi cảnh sát? "

Từ Mạc Phong không biết cảnh sát từ đâu tới. Anh nhất thời cũng dờ mình

Kỳ Viễn cười khẩy, anh lợi dụng lúc Từ Mạc Phong sơ ý. Liền chạy qua chỗ Từ Mạc Phong, anh đưa súng lên huyệt thái dương của Từ Mạc Phong, giọng nói mang vẻ uy hiếp

"Các người ai dám qua đây, hần ta sẽ mất mạng "

Đám cảnh sát càng thêm thận trọng

Sở Nguyệt vừa được hộ tống ra ngoài, nhìn thấy một cảnh này. Cô bật miệng khóc nức nở như một đứa trẻ

"Chuyện đã tới nước này, tôi có chết thì cũng phải kéo anh theo "

Đó là tiếng của Kỳ Viễn, mọi người có mặt ở đây đều vì một tiếng đó mà hoảng hồn

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ kịp thấy Kỳ Viễn chĩa súng vào Từ Mạc Phong. Sau đó lại chĩa súng vào bản thân mình. Cả hai cùng lúc rơi xuống biển

Sở Nguyệt cảm thấy mọi chuyện như một cơn ác mộng kinh hoàng. Cô cũng chỉ mong đây là ác mộng mà thôi

"Không "

Tiếng hét thất thanh của Sở Nguyệt xé tan màn đêm. Trái tim cô cũng vọt theo anh mà rơi xuống biển cả sâu thẳm

Mọi thứ trước mắt tối mù mịt, thế giới của cô ... sụp đổ rồi

...

Bầu trời hôm nay mang một sắc xanh khác lạ. Sở Nguyệt dắt tay một đứa trẻ khoảng 3 tuổi đi vào nghĩa trang. Đứa bé gái mặc đầm công chúa màu hồng, trông rất xinh xắn

Cô đặt một bó hoa lên ngôi mộ màu trắng

"Mạc Phong, mới đó mà đã 3 năm rồi "

Cô vẫy tay kêu đứa bé lại

"Lại đây chào ba đi con "

"Con chào ba "

Sở Nguyệt xoa đầu con, con bé này ngoan thật. Mỗi lần nhìn nó, cô lại nhớ tới anh. Người ta nói, con gái giống cha, quả thực là không sai

"Con đi ra ngoài chơi đi "

Đứa trẻ giương đôi mắt long lanh nhìn cô, đôi mắt này chính là đúc từ một khuôn với cô đây mà. Cô bé lon ton chạy ra phía bồn hoa đằng kia

Sở Nguyệt quỳ xuống mộ anh, cô thỉnh thoảng lại tới để kể chuyện cho anh nghe. Lần này, cũng không ngoại lệ

"Gần đây cô giáo nói con gái chúng ta rất ngoan, con bé còn biết làm bánh nữa "

"Mạc Phong, nếu năm đó không phải tại em. Anh sẽ không ra đi sớm như vậy "

Sở Nguyệt nghẹn ngào, cô gơ bàn tay mình lên khoe với anh

"Nhấn anh mua đúng là tốt thật, ba năm rồi, vẫn y như mới mua ... "

Sở Nguyệt quay đầu qua nhìn con gái, không phải con bé vừa ngồi ở đây sao? Lại đi đâu mất rồi?

Cô đứng lên tìm con, đi ra khỏi nghĩa trang liền thấy con bé đang chơi ở đó. Cô mỉm cười dịu dàng

"Bé con à, lại đây với mẹ nào "

Sở Nguyệt nhủ thầm, trong chốc lát con bé liền chạy ra giữa đường. Sở Nguyệt giật thót tim

"Không "

Tiếng hét này, thật giống với tiếng hét của 3 năm trước làm sao ...

HẾT CHƯƠNG 13

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: (End)

Sở Nguyệt tỉnh dậy khỏi cơn mê, mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào mũi cô. Cô vô thức đưa tay đặt lên bụng, con của cô vẫn còn ở đây cơ mà. Giác mơ ban nãy, tại sao nó lại xuất hiện? Tại sao cô mơ thấy con cô gặp tai nạn. Sở Nguyệt dường như cảm thấy mọi thứ diễn ra rất chân thật. Nỗi hoang mang nổi dậy trong lòng

Cô y tá thấy cô đã tỉnh liền mỉm cười

"Phu nhân, cô tỉnh rồi "

Sở Nguyệt nhìn kỹ xung quanh, đây chẳng phải là bệnh viện sao? Tại sao cô lại ở đây? Cô yếu ớt lên tiếng

"Tại sao tôi lại ở đây? "

"Từ phu nhân à, cô đã ngủ liền hai ngày rồi "

Sở Nguyệt cả kinh, cô đã ngủ hai ngày rồi? Cô chợt nhớ ra điều gì đó. Bộ dạng trở nên khàn trương, cô nắm tay cô y tá hỏi dồn dập

"Từ Mạc Phong đâu? Anh ấy đâu rồi? "

Cô y tá bị cô hỏi dồn dập như vậy, nhất thời không biết trả lời như thế nào

Sở Nguyệt tháo dây kim truyền nước biển ra, gấp gấp chạy ra ngoài cửa, cô phải đi tìm Từ Mạc Phong. Đây chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng kinh khủng mà thôi. Anh chắc chắn là đang chờ cô ở ngoài. Anh thấy cô tỉnh lại nhất định lại sẽ ôm cô vào lòng và nói "Có anh đây rồi "

Cô y tá lắc mắt, vội gọi giật Sở Nguyệt lại

"Từ phu nhân, cô đừng chạy lung tung, thân thể cô đang còn yếu, và lại còn mang thai... "

Sở Nguyệt chạy ra tới cửa phòng bệnh, cánh cửa bỗng bật ra. Một người phụ nữ trung niên bước vào

Sở Nguyệt nhận ra người này, là mẹ chồng cô. Cô dừng lại một nhịp, đáng vẻ kích động khi nãy cũng biến mất

"Mẹ... "

"Chát "

Cái tát của Từ phu nhân rơi lên trên khuôn mặt cô. Trong chốc lát, năm dấu tay hằn rõ trên má. Sở Nguyệt đứng im bất động, thần sắc vẫn chưa hết ngạc nhiên

Từ phu nhân viền mắt sớm đã đỏ hoe, bà là một người phụ nữ mạnh mẽ. Trên thương trường không thua kém gì đàn ông. Ngàn ấy năm, đây có lẽ là lần thứ hai bà khóc. Lần đầu tiên là vì chồng bà

"Tất cả là tại cô, cô là sao chổi, là thảm họa của cái nhà này "

Mẹ nào mà chả thương con, Từ phu nhân bên ngoài luôn không thể hiện. Nhưng Từ Mạc Phong là đứa con bà đứt ruột đẻ ra. Bà sao có thể không thương nó. Nếu năm đó không phải bà nhẫn tâm đuổi mẹ con cô ta đi. Sự việc cũng sẽ không đến nông nỗi ngày hôm nay

Sở Nguyệt ngồi sụp xuống đất, cô lắc đầu

"Không thể nào, không thể "

Từ bên ngoài có một tên thuộc hạ bước vào, anh ta cung kính cúi đầu

"Phu nhân, thiếu phu nhân, đã tìm thấy xác của Kỳ Viễn. Nhưng vẫn không tìm thấy xác của thiếu gia ạ "

Trong thâm tâm Sở Nguyệt dậy lên một tia hy vọng. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Anh nhất định là còn sống!

Cô lay lay tay của tên thuộc hạ

"Các người mau tìm tiếp đi, anh ấy nhất định là còn sống "

"Nhưng thưa thiếu phu nhân, người của chúng ta đã tìm suốt 2 ngày rồi ạ. Mọi người đều đã kiệt sức "

Sở Nguyệt cảm thấy hối hận rồi, nếu hôm đó cô không đi ra ngoài. Nếu hôm đó... cô không hẹn gặp Kỳ Viễn. Mọi chuyện có lẽ đã khác

Từ phu nhân nắm chặt tay thành nắm đấm, bà nuốt ngược nước mắt vào trong

"Ngừng tìm kiếm đi "

"Vâng "

Sở Nguyệt nghe thấy ba chữ đó, cô lập tức ra lệnh lại cho tên thuộc hạ

"Không được, phải tìm kiếm tiếp "

"Đi đi "

Giọng của Từ phu nhân lấn át giọng cô. Tên thuộc hạ nghe ra sự uy nghiêm trong đó, anh ta liền lui ra ngoài

Sở Nguyệt khó tin nhìn bà

"Mẹ... "

Từ phu nhân khẽ thở dài, bà chỉ đang trút giận lên cô mà thôi. Người sai, chính xác là bà, tất cả mọi chuyện đều từ bà mà ra. Bà phải nhận nó, không dám đối mặt với sự thật

"Cô đang có thai, nghỉ dưỡng cho tốt đi. Mặc Phong ở trên thiên đường cũng an tâm được phần nào "

Thời gian như ngừng đọng, Sở Nguyệt nhìn theo bóng lưng bà dần khuất. Cô co mình vào một góc, hai tay ôm đầu gối. Cả thế giới của cô đã theo anh xuống biển rồi

Từ Mặc Phong, anh ác lắm

Từ Mặc Phong, em hận anh

Tại sao? Tại sao? Anh lại bỏ em lại một mình. Không phải anh từng nói, sẽ bên em trọn đời trọn kiếp sao. Anh là kẻ thất hứa... kẻ bội bạc...

.....

Mùa xuân của 2 năm sau thật đẹp. Đã qua 2 xuân, anh vẫn chưa trở về

Chiếc lá ngân hạnh rơi xuống đầu bé gái nhỏ. Cô bé tinh nghịch lấy chiếc lá ra. Hai mắt mở to tròn, bập bẹ vài tiếng

"Mẹ... mẹ "

Sở Nguyệt quay qua nhìn con gái, con bé này. Càng lớn càng giống ba mà, giấc mơ của 2 năm trước. Cô đã sớm quên, nghĩ lại, đó thật sự là một điềm báo

2 năm qua thiếu vắng bóng anh, Từ phu nhân và Sở Nguyệt cùng thay nhau quản lý Từ thị. Cô đã bắt đầu học được cách kinh doanh, đương nhiên vẫn còn kém so với anh lắm. Từ Mặc Phong từng nói rằng, sau này sẽ dạy cô về tài chính. Sau đó cô có thể đi theo làm thư ký cho anh rồi

Mãi đắm chìm trong hồi ức, Sở Nguyệt không để ý con gái. Cô bé gọi cô nhưng bị cô bỏ, tiểu mạn liền bấu môi. Sở Nguyệt cảm thấy mình đã quá vô tâm rồi. Cô bế tiểu mạn lên, thơm vào má con bé

"Tí nữa mẹ sẽ dẫn con qua chỗ bà nội nhé "

Tiểu mạn gật đầu lia lịa, con bé rất thích bà nội. Qua chỗ bà nội, bà toàn mua cho đồ chơi đẹp. Bé con hỏi mẹ

"Mẹ ơi, ba đâu rồi ạ? "

Sở Nguyệt giả vờ suy nghĩ, sau đó mới trả lời

"Ba con sao?, là một người rất rất tốt. Nhưng mà ba con là một kẻ bội bạc, đã sớm bỏ mẹ con mình đi về một nơi rất xa rồi "

"Em nói ai là kẻ bội bạc? "

Sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc. Trong chốc lát, nước mắt của cô đua nhau tràn ra, cô... lại nhớ anh nữa rồi. Sờ Nguyệt không dám quay lại, cô sợ cô quay lại rồi, sau lưng chỉ là một khoảng trống. Cô nhất định là đang gặp ảo giác

Tiểu mạn mãi mê nhìn người đàn ông đứng sau lưng mẹ, con bé cảm thấy mu bàn tay mình ươn ướt. Vội quay lại nhìn mẹ, ơ... sao mẹ lại khóc rồi

"Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc "

Từ Mạc Phong nghe bé con nói vậy, anh biết mình đùa hơi lỗ rồi. Anh dang tay ra, xoay cô lại, ôm cô vào lòng. Sờ Nguyệt cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc. Đã bao lâu rồi cô chưa được sả vào vòng tay này? Cô nghe thấy bên tai có một âm thanh, ngữ điệu vô cùng trầm ấm

"Anh về rồi "

HOÀN CHÍNH VĂN ♥

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngoại Truyện

Sờ Nguyệt vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn ẩm ướt. Cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, liền vô thức mỉm cười. Trong 2 năm qua, có rất nhiều lần cô đã tưởng tượng ra cảnh Từ Mạc Phong bế con gái. Không ngờ rằng, lại đẹp đến vậy. Trái tim cô xao xuyến theo bóng hình hai bố con, con gái cô đã thiếu tình thương của người cha trong 2 năm liền. Con bé kể rằng, bạn nó đi học ai cũng có ba. Chỉ có nó là không có, mỗi lần nghe con nói vậy, trong lòng cô đều chua xót vô cùng

Từ Mạc Phong ôm tiểu mạn vào lòng, sau một hồi chơi đùa mệt mỏi. Con bé cũng đã thiếp đi từ lúc nào. Vào lúc con tập nói, con tập đi, anh đã không thể ở bên. Vì thế bây giờ càng phải bù đắp cho con nhiều hơn

Nhìn thấy Sờ Nguyệt đi vào, anh đưa tiểu mạn cho người giúp việc. Sờ Nguyệt tiến lại ôm chặt thắt lưng anh. Cô tham lam hít lấy mùi hương từ anh

Từ Mạc Phong xoa đầu cô, không biết anh lấy từ đâu ra một chiếc máy sấy tóc. Dưới ánh đèn mập mờ, hình ảnh người đàn ông sấy tóc cho người phụ nữ ... thật ấm áp (tui viết tui còn thấy ngược cầu F.A)

Cô để mặc anh muốn làm gì thì làm, Sờ Nguyệt vui đầu vào lồng ngực ấm áp của anh. Trong giây lát, mái tóc của cô đã được anh sấy khô. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, lâu như vậy. Anh đã đen hơn rồi, cơ bắp cũng đã săn chắc hơn

Lúc chiều, Từ phu nhân biết chuyện thì liền chạy qua. Bà không giấu nổi sự vui mừng trong lòng. Sờ Nguyệt cảm thấy rằng, quan hệ giữa mẹ con họ có vẻ đã được cải tiến nhiều rồi

" Hai năm qua anh đã ở đâu vậy? "

Sờ Nguyệt hỏi anh, đôi mắt đầy vẻ chờ mong. Từ Mạc Phong tròn tránh câu hỏi của cô

"Không nói "

"Nói không? "

Từ Mạc Phong bị cô lườm đến nổi da gà, anh đành giơ tay xin hàng

"Được rồi bà xã, anh nói "

Sờ Nguyệt dường như đã hài lòng, cô mới tiếp tục ôm anh. Từ Mạc Phong cảm thấy chuyện này không cần thiết phải nói cho cô nghe. Nhưng cô đã muốn nghe thì anh kể vậy

"Khi đó, Kỳ Viễn quả thực đã bắn anh. Vì để né tránh viên đạn nên anh rơi xuống biển "

"Vậy khi đó anh không trúng đạn? "

"Ừm "

Sờ Nguyệt gật đầu, sau đó cô trở về dáng vẻ ngoan ngoãn, tiếp tục nghe anh kể chuyện

"Anh cảm thấy mình rất may mắn, khi tỉnh dậy. Anh đã ở trên một con tàu đánh cá rồi. Vết thương bị đạn bắn qua trên cánh tay cũng chỉ là vết thương

ngoài da. Bọn họ rất tốt, chỉ có điều bọn họ là người Ả Rập. Mà anh thì không biết tiếng Ả Rập, thế nên không có cách nào để trở về. Trên tàu đương nhiên không có thiết bị điện tử. Họ thấy anh là người có thể lực, thế nên bắt anh ở lại làm thuê cho họ. Khi tàu đổ vào bến, trên tàu chỉ có một người đi ra ngoài. Họ sợ anh chạy trốn, vì vậy luôn nhốt anh trên tàu. Anh cứ tưởng mình sẽ bị giam cầm trên con tàu đó suốt đời. Cho tới một ngày, có một thuộc hạ của anh đã thấy anh. Sau đó anh liền được cứu ra ngoài. Đó cũng chính là ngày hôm qua "

Sở Nguyệt không ngờ anh đã phải chịu nhiều áp lực như vậy. Nhất thời nước mắt nước mũi chảy tèm lem. Từ Mạc Phong lôi cô ra, thấy mắt cô đỏ hoe, anh bật cười

"Khóc cái gì mà khóc, không phải anh đã trở về rồi sao "

Sở Nguyệt nghe anh nói vậy, cô càng khóc to hơn, nước mắt như một đứa trẻ. Anh tay chân luống cuống, hôn lên từng giọt nước mắt của cô. Nhẹ nhàng an ủi

"Được rồi, ngoan nào "

Cô đánh anh, miệng không ngừng trách móc

"Anh là đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc "

Từ Mạc Phong nhéo mặt cô, anh đè cô xuống dưới thân mình. Từng chút từng chút hôn lên thân thể cô, giọng nói mỉa mai vang lên bên tai Sở Nguyệt

"Bây giờ đồ ngốc này sẽ ăn em đây "

...

Ánh nắng trải dài theo bóng lưng Từ Mạc Phong. Trước cổng trường mầm non, người đàn ông tỏa ra khí thế bức người

Tiểu mạn đeo trên vai chiếc cặp hình unicorn. Đôi chân lon ton chạy về phía Từ Mạc Phong. Con bé ôm lấy cổ anh, hôn chụt một cái

"Ba "

Từ Mạc Phong bế con gái lên, tiểu mạn rất thích được ba bế, ba cao như vậy cơ mà. Cô bé nghịch chòm râu của anh, lại quay qua hỏi

"Ba ơi, thích là gì vậy ạ "

"Sao con lại hỏi vậy? "

Tiểu mạn thật thà đáp lại

"Hôm nay trong lớp có bạn nam nói thích con "

Từ Mạc Phong đen mặt, bọn trẻ bây giờ thật sự lớn nhanh như vậy sao? Anh không thể để thằng nhóc nào cướp mất con bé được. Đây là con gái của anh cơ mà

"Thằng nhóc nào nói thích con? "

Tiểu Mạn bĩu môi, tiếp đến lại lè lưỡi trêu anh

"Không nói cho ba biết đâu "

Từ Mạc Phong giật giật mi tâm, rốt cuộc là con bé học theo ai cái tính này vậy?

Tiểu mạn không thèm nói chuyện với anh nữa, con bé la lên

"Ba ơi con đói rồi, con muốn ăn bánh kem dâu "

Từ Mạc Phong đưa con vào xe, sau khi thắt dây an toàn. Anh vừa xoa đầu con bé vừa nói

"Được rồi, chúng ta đi đón mẹ con cái đã "

...

Từ Mạc Phong lúc này đưa Sở Nguyệt đi khám sức khỏe. Sau đó liền vòng qua đón con, anh đoán chắc cô đã khám xong rồi

Đúng như anh dự đoán, cô đang đứng đợi anh. Từ Mạc Phong dặn dò con gái ở yên trên xe đợi ba mẹ. Cô bé cũng vui vẻ hợp tác

Anh tiến đến chỗ của Sở Nguyệt, tay liền đan vào tay cô. Mười ngón đan vào nhau, kéo cô về phía chiếc xe. Đang đi, Sở Nguyệt bỗng khựng lại. Từ Mạc Phong cảm thấy kỳ lạ, anh lên tiếng hỏi

"Sao vậy? "

Sở Nguyệt đưa mắt nhìn anh, đáy mắt ngập tràn vẻ hạnh phúc

"Em có thai rồi "

Từ Mạc Phong nghe xong liền dần ra một lúc. Sau khi hoàn hồn lại, anh liền ôm Sở Nguyệt lên. Xoay 7749 vòng trước cổng bệnh viện. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh. Sở Nguyệt bị người khác nhìn như vậy, có chút ngại ngùng. Cô ra hiệu cho Từ Mạc Phong bỏ cô xuống

Từ Mạc Phong hôn vào môi cô một cái

"Cảm ơn em ... vì tất cả "

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ngộ Nhận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.